

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Kubů a přísedících Marie Malé a Václava Zadražila v hlavním líčení konaném dne 10. 3. 2020

takto:

Obžalovaní

- I. [celé jméno obžalovaného], narozen [datum] v [obec], bez zaměstnání, trvale bytem [obec] – [část obce a číslo],
- II. [celé jméno obžalovaného], narozen [datum] ve [obec] bez zaměstnání, trvale bytem [adresa obžalovaného],
- III. právnická osoba DIPOS JČ s.r.o. v likvidaci, IČ: 28134893, se sídlem Rybná 716, Praha a
- IV. právnická osoba B.A.R., s.r.o., [IČO], se sídlem Rybná 716, Praha,

uznávají se vinnými, že

a) [celé jméno obžalovaného] v postavení jediného jednatele a společníka obchodní společnosti DIPOS JČ s.r.o., IČ: 28134893, od 29. 12. 2014 do 11. 1. 2017 se sídlem Větrovy 151, okr. Tábor (nyní se sídlem Rybná 716, Praha 1), tedy jako jediná odpovědná osoba za veškerou činnost této společnosti,

[celé jméno obžalovaného] v postavení jediného jednatele a společníka obchodních společností AUTO REMAX EU s.r.o., IČ: 24219401, se sídlem Plaská 622/3, Praha 5 (dne 21. 6. 2016 zrušena s likvidací), PROFI BEST CARS s.r.o., IČ: 24219070, se sídlem Biskupský dvůr 2095, Praha 1 (dne 16. 5. 2017 zrušena s likvidací a následně vymazána z veřejného rejstříku) a STAVITELSTVÍ MELICHAR s.r.o., IČ: 60851546, se sídlem Křížovnická 86, Praha 1,

- V. právnická osoba DIPOS JČ s.r.o. v likvidaci registrována od 1. 4. 2011 do 19. 11. 2017 u Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Táboře, jako plátce daně z přidané

hodnoty s měsíčním zdaňovacím obdobím jednáním obžalovaného [celé jméno obžalovaného] (data shora), který v postavení jediného jednatele, v rozhodné míře určoval postup společnosti vůči orgánům finanční správy, v rámci její podnikatelské činnosti a ve prospěch této společnosti,

[celé jméno obžalovaného] společným jednáním s [celé jméno obžalovaného] - za zdaňovací období červenec 2015 až říjen 2015, únor 2016, červen 2016 a červenec 2016 podával [celé jméno obžalovaného] po předchozí domluvě s [celé jméno obžalovaného] v úmyslu se vyhnout úplnému splnění daňové povinnosti společností DIPOS JČ s.r.o., nepravdivá daňová přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen DPH), v nichž neoprávněně vykazoval na vstupu odpočet DPH na základě níže uvedených fiktivních zdanitelných plnění od společností [právnícká osoba], IČ: 24219401, PROFI BEST CARS s.r.o., IČ: 24219070, STAVITELSTVÍ MELICHAR s.r.o., IČ: 60851546, který pro tato fiktivní zdanitelná plnění vyhotovoval potřebné doklady, či s jeho vědomím byly doklady k fiktivním zdanitelným plněním vyhotovovány,

[celé jméno obžalovaného] samostatně - za zdaňovací období březen 2016 podal v úmyslu se vyhnout úplnému splnění daňové povinnosti společností DIPOS JČ s.r.o., nepravdivé daňové přiznání k DPH, v němž neoprávněně vykázal na vstupu odpočet DPH na základě níže uvedených fiktivních zdanitelných plnění od společnosti, Harrington Capital s.r.o., IČ 03485862, se sídlem Heinemannova 2695, Praha,

právnícká osoba DIPOS JČ s.r.o. v likvidaci, za zdaňovací období 7-10 2015, 2, 3, 6, 7/ 2016 popsáním jednáním svého jednatele [celé jméno obžalovaného], samostatně

tedy konkrétně uplatnili tyto daňové doklady k fiktivním plněním, ačkoli takové práce a služby společnost DIPOS JČ s.r.o., IČ: 28134893, nikdy neodebrala:

- VI. od společnosti AUTO REMAX EU s.r.o. faktury č.:
- VII. 2015, základ daně 500.000 Kč, DUZP 08.07.2015, DPH ve výši 105.000 Kč
- VIII. 2015, základ daně 843.200 Kč, DUZP 06.08.2015, DPH ve výši 177.072 Kč
- IX. 2015, základ daně 969.600 Kč, DUZP 31.08.2015, DPH ve výši 203.616 Kč
- X. 2015, základ daně 503.698 Kč, DUZP 28.09.2015, DPH ve výši 105.777 Kč
- XI. 2015, základ daně 574.600 Kč, DUZP 30.09.2015, DPH ve výši 120.666 Kč
- XII. 2015, základ daně 574.600 Kč, DUZP 01.10.2015, DPH ve výši 120.666 Kč
- XIII. 2015, základ daně 499.000 Kč, DUZP 05.10.2015, DPH ve výši 104.790 Kč
- XIV. 2015, základ daně 499.000 Kč, DUZP 05.10.2015, DPH ve výši 120.666 Kč
- XV. 2015, základ daně 765.963 Kč, DUZP 30.10.2015, DPH ve výši 160.852 Kč
- XVI. od společnosti PROFI BEST CARS s.r.o. faktury č.:
- XVII. 22, základ daně 200.000 Kč, DUZP 30.10.2015, DPH ve výši 42.000 Kč
- XVIII. 2016, základ daně 324.000 Kč, DUZP 05.02.2016, DPH ve výši 68.040 Kč
- XIX. 2016, základ daně 742.500 Kč, DUZP 15.02.2016, DPH ve výši 155.925 Kč
- XX. od společnosti Harrington Capital s.r.o. faktury č.:
- XXI. 703 2016, základ daně 116.000 Kč, DUZP 07.03.2016, DPH ve výši 24.360 Kč
- XXII. 803 2016, základ daně 116.000 Kč, DUZP 07.03.2016, DPH ve výši 24.360 Kč
- XXIII. od společnosti STAVITELSTVÍ MELICHAR s.r.o. faktury č.:

- XXIV. 2016, základ daně 1.450 000 Kč, DUZP 30.06.2016, DPH ve výši 304.500 Kč
XXV. 2016, základ daně 86.776,85 Kč, DUZP 07.07.2016, DPH ve výši 18.223,15 Kč
XXVI. 2016, základ daně 396.694,21 Kč, DUZP 11.07.2016, DPH ve výši 83.305,79 Kč
XXVII. 2016, základ daně 432.396,69 Kč, DUZP 25.07.2016, DPH ve výši 90.803,31 Kč
XXVIII. 2016, základ daně 140.495,86 Kč, DUZP 29.07.2016, DPH ve výši 29.504,14 Kč

v důsledku čehož

za zdaňovací období červenec 2015 jednak neoprávněně vylákali nadměrný odpočet DPH ve výši 12.561 Kč a jednak neodvedli DPH ve výši 92.439 Kč,

za zdaňovací období srpen 2015 neoprávněně vylákali nadměrný odpočet DPH ve výši 380.688 Kč,

za zdaňovací období září 2015 jednak neoprávněně vylákali nadměrný odpočet DPH ve výši 92.537 Kč a jednak neodvedli DPH ve výši 133.906 Kč,

za zdaňovací období říjen 2015 jednak neoprávněně vylákali nadměrný odpočet DPH ve výši 143.604 Kč a jednak neodvedli DPH ve výši 405.370 Kč,

za zdaňovací období únor 2016 jednak neoprávněně vylákali nadměrný odpočet DPH ve výši 160.595 Kč a jednak neodvedli DPH ve výši 63.370 Kč,

za zdaňovací období březen 2016 jednak neoprávněně vylákali nadměrný odpočet DPH ve výši 12.575 Kč a jednak neodvedli DPH ve výši 36.145 Kč,

za zdaňovací období červen 2016 neodvedli DPH ve výši 304.500 Kč, a

za zdaňovací období červenec 2016 neodvedli DPH ve výši 221.836 Kč,

[celé jméno obžalovaného] (dílem sám, dílem společným jednáním s [celé jméno obžalovaného]) celkem za uvedená období vylákal nadměrný odpočet DPH a neodvedl DPH v celkové částce 2.060.126 Kč,

[celé jméno obžalovaného] (společným jednáním s [celé jméno obžalovaného]) celkem za uvedená období vylákal nadměrný odpočet DPH a neodvedl DPH v celkové částce 2.011.406 Kč,

společnost DIPOS JČ s.r.o. v likvidaci celkem za uvedená období vylákala nadměrný odpočet DPH a neodvedla DPH v celkové částce 2.060.126 Kč,

a) [celé jméno obžalovaného] v postavení jediného jednatele a společníka obchodní společnosti B, s.r.o., IČ: 25184946, se sídlem Rybná 716, Praha 1, jako jediná odpovědná osoba za veškerou činnost této společnosti,

- XXIX. právnická osoba B.A.R., s.r.o., registrována u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro [část Prahy] plátce daně z přidané hodnoty se čtvrtletním zdaňovacím obdobím do 31.12.2016, od 1.1.2017 s měsíčním zdaňovacím obdobím, jednáním obžalovaného [celé jméno obžalovaného] (data shora), který v postavení jediného jednatele, v rozhodné míře určoval postup společnosti vůči orgánům finanční správy, v rámci její podnikatelské činnosti a ve prospěch této společnosti,

každá z osob samostatně,

za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2016 a leden 2017 podal [celé jméno obžalovaného], v úmyslu vyhnout se úplnému splnění daňové povinnosti společnosti B.A.R., s.r.o., finančnímu úřadu nepravdivá daňová přiznání k DPH, v nichž neoprávněně vykazoval na vstupu odpočet DPH na základě fiktivních zdanitelných plnění, ačkoli takové práce a služby

společnost B.A.R., s.r.o., nikdy neodebrala, konkrétně uplatnil níže uvedené fiktivní daňové doklady k fiktivním plněním vystavené společností DIPOS JČ s.r.o., IČ: 28134893, konkrétně:

- XXX. faktury č.:
- XXXI. 2016, základ daně 198.078,51 Kč, DPH ve výši 41.596,46 Kč
- XXXII. 2016, základ daně 350.743 Kč, DPH ve výši 73.656 Kč
- XXXIII. 2016, základ daně 108.677,68 Kč, DPH ve výši 22.822,32 Kč
- XXXIV. 2016, základ daně 200.000 Kč, DPH ve výši 42.000 Kč
- XXXV. 2016, základ daně 132.000 Kč, DPH ve výši 27.720 Kč
- XXXVI. 2016, základ daně 494.700 Kč, DPH ve výši 103.887 Kč
- XXXVII. 2016, základ daně 234.786 Kč, DPH ve výši 49.305 Kč
- XXXVIII. 2016, základ daně 155.568,77 Kč, DPH ve výši 32.673,23 Kč
- XXXIX. 2016, základ daně 189.000 Kč, DPH ve výši 39.690 Kč
- XL. 2016, základ daně 355.323 Kč, DPH ve výši 74.618 Kč
- XLI. 2016, základ daně 200.000 Kč, DPH ve výši 42.000 Kč
- XLII. 2016, základ daně 771.074,38 Kč, DPH ve výši 161.925,62 Kč
- XLIII. 2016, základ daně 207.900 Kč, DPH ve výši 43.659 Kč
- XLIV. 2016, základ daně 736.611,57 Kč, DPH ve výši 154.688,43 Kč
- XLV. 2016, základ daně 1.092 603,30 Kč, DPH ve výši 229.446,70 Kč
- XLVI. 2016, základ daně 160.154,54 Kč, DPH ve výši 33.632,46 Kč
- XLVII. 2016, základ daně 2.000 000 Kč, DPH ve výši 420.000 Kč
- XLVIII. 2016, základ daně 466.942,14 Kč, DPH ve výši 98.057,86 Kč,
- z nichž byl nárok na odpočet daně uplatněn ve 4. čtvrtletí 2016, v důsledku čehož za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2016 neodvedl DPH ve výši 1.691.378 Kč,
- XLIX. faktury č.:
- L. 2016, základ daně 198.078,51 Kč, DPH ve výši 41.596,46 Kč
- LI. 2016, základ daně 240.000 Kč, DPH ve výši 50.400 Kč
- LII. 2016, základ daně 240.000 Kč, DPH ve výši 50.400 Kč
- LIII. 2016, základ daně 540.000 Kč, DPH ve výši 113.400 Kč
- LIV. 2016, základ daně 150.000 Kč, DPH ve výši 32.500 Kč
- LV. 2016, základ daně 1.128 546 Kč, DPH ve výši 236.995 Kč,
- z nichž byl nárok na odpočet daně uplatněn v lednu 2017, v důsledku čehož za zdaňovací období leden 2017 neodvedl DPH ve výši 482.695 Kč,
- [celé jméno obžalovaného] celkem za uvedená období neodvedl DPH v celkové částce 2.174.073 Kč,
- společnost B.A.R., s.r.o., celkem za uvedená období neodvedla DPH v celkové částce 2.174.073 Kč,

- LVI. [celé jméno obžalovaného], v postavení jediného jednatele a společníka obchodní společnosti PROFI BEST CARS s.r.o., IČ: 24219070, se sídlem Biskupský dvůr 2095, Praha 1 (dne 16. 5. 2017 zrušena s likvidací a následně vymazána z obchodního rejstříku), registrované u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1, plátce DPH s měsíčním zdaňovacím obdobím, v úmyslu vyhnout se úplnému splnění daňové povinnosti společnosti PROFI BEST CARS s.r.o., jako jediná odpovědná osoba za veškerou činnost této společnosti, v daňových přiznáních k DPH neuvedl uskutečněná zdanitelná plnění, která byla předmětem daně, konkrétně
- LVII. za zdaňovací období říjen 2015, pořízení osobních automobilů od osob registrovaných k dani v jiném členském státě dodavatele [příjmení] [jméno], [anonymizována tři slova], [země] a dodavatele Autohaus Lange GmbH, Provinzstrasse 16, Berlín, Německo, ze základu daně 5.198.355 Kč (191.800 EUR) nepřiznal a neuhradil DPH ve výši 1.091.655 Kč,
- LVIII. za zdaňovací období prosinec 2015, pořízení osobních automobilů od osoby registrované k dani v jiném členském státě dodavatele Block Ring Co KG Gifthorner Str. 151 Braunschwig, Německo, ze základu daně 3.218 202 Kč (119.078 EUR) nepřiznal a neuhradil DPH ve výši 675.822 Kč,
- LIX. za zdaňovací období leden 2016, pořízení osobních automobilů od osob registrovaných k dani v jiném členském státě - dodavatele Auto Sebert GmbH, Chamer Str. 120, Straubing, Německo a Automag GmbH, Landsberger Str. 170, München, Německo, ze základu daně 3.116.097,80 Kč (115.300 EUR) nepřiznal a neuhradil DPH ve výši 654.380 Kč,
- LX. za zdaňovací období únor 2016, pořízení osobního automobilu od osoby registrované k dani v jiném členském státě dodavatele [příjmení] [jméno], [anonymizována dvě slova], [příjmení], [země], ze základu daně 293.373 Kč (10.850 EUR) nepřiznal a neuhradil DPH ve výši 61.608 Kč,

celkem za uvedená období nepřiznal a neuhradil daňovou povinnost společnosti PROFI BEST CARS s.r.o. na dani z přidané hodnoty v celkové částce 2.483.465 Kč,

tedy

obžalovaný [celé jméno obžalovaného]

pod body 1. a 2. dílem sám, dílem společným jednáním s obžalovaným [celé jméno obžalovaného] ve značném rozsahu zkrátil daň,

obžalovaný [celé jméno obžalovaného]

pod body 1. a 3. dílem sám, dílem společným jednáním s obžalovaným [celé jméno obžalovaného] ve značném rozsahu zkrátil daň,

obžalovaná právnická osoba DIPOS JČ s.r.o. v likvidaci

pod bodem 1. ve značném rozsahu zkrátila daň,

obžalovaná právnická osoba B.A.R. s.r.o.

pod bodem 2. ve značném rozsahu zkrátila daň,

čímž spáchali

obžalovaný [celé jméno obžalovaného]

pod body 1. a 2. pokračující zločin zkrácení daně poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku dílem ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalovaný [celé jméno obžalovaného]

pod body 1. a 3. pokračující zločin zkrácení daně poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku dílem ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalovaná právnická osoba DIPOS JČ s.r.o. v likvidaci

pod bodem 1. pokračující zločin zkrácení daně poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku za užití § 7 zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim,

obžalovaná právnická osoba B.A.R. s.r.o.

pod bodem 2. pokračující zločin zkrácení daně poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku za užití § 7 zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim,

a odsuzují se

obžalovaný [celé jméno obžalovaného]

za tento zločin a sbíhající se přečin podvod podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku, jímž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 9. 7. 2019, č. j. 6 T 79/2018 - 305, jenž právní moci vůči obžalovanému nabyt dne 5. 12. 2019,

podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku za užití ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 5 (pět) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu 5 (pět) let.

Tímto rozsudkem se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 9. 7. 2019, č. j. 6 T 79/2018 - 305, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

obžalovaný [celé jméno obžalovaného]

podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce v délce 3 (tři) roky.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 5 (pět) let.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu 5 (pět) let.

obžalovaná právnická osoba DIPOS JČ s.r.o. v likvidaci

podle § 16 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, k trestu zrušení právnické osoby.

obžalovaná právnická osoba B.A.R. s.r.o.

podle § 16 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, k trestu zrušení právnické osoby.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

zamítnut návrh obhajoby na předvolání svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], když provedení těchto důkazů je pro rozhodnutí soudu opět nadbytečné, nadto u druhého jmenovaného se jedná o osobu, která nebyla vůbec ztotožněna, tedy osobu neexistující, a ani obžalovaný [celé jméno obžalovaného] není schopen poskytnout soudu bližší údaje, díky kterým by mohlo ke ztotožnění dojít, ačkoliv s touto osobou sám osobně jednal. Pokud pak jde o důkazní návrh na výslech [jméno] [příjmení], jedná se o osobu, která již v přípravném řízení odepřela vypovídat z obavy, že by její výpovědi mohlo zapříčinit jeho trestní stíhání, což v danou chvíli nadále platí, a soud nemá důvod domnívat se, že se postoj daného svědka nějak změnil. Z těchto důvodů měl soud uvedené důkazní návrhy obhajoby za nadbytečné a nerealizovatelné.

5. Soud po provedení výše uvedených důkazů dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění

6. Skutková zjištění soud považuje za jednoznačně podepřená provedenými důkazy. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] se ke svému podnikání a podnikání obžalovaných společností při výpovědi v hlavním líčení vyjádřil tak, že společnost DIPOS JČ zřídil hlavně kvůli úpravám silnic a stavebním pracím v roce 2011. S ohledem na nárazovost prací měl někdy své kmenové zaměstnance a někdy i pracovníky externí. V roce 2014 se seznámil s [jméno] [příjmení], který zprostředkoval pracovníky zejména ze zahraničí, když k tomuto používal řadu firem, neboť proto, že byl cizinec, nemohl zde podnikat přímo. K poskytování služeb využíval zejména společnosti AUTO REMAX, PROFI BEST CARS a [anonymizováno] [celé jméno obžalovaného]. Dohodli se na spolupráci, a [anonymizováno] vždy dodal pracovníky a určil, přes kterou společnost se práce provedly. Komunikace probíhala přes email, kde byly vždy uvedeny konkrétní údaje potřebné k fakturaci. Ohledně faktur společnosti AUTO REMAX byla dle obžalovaného spolupráce následující. DIPOS JČ si nasmlouval provedení prací pro společnost K, ty provedl a řádně vyfakturoval, následně společnost AUTO REMAX vyfakturovala společnosti DIPOS JČ poskytnuté pracovníky, za cenu nižší než účtovala společnost DIPOS společnosti K, aby měl nějaký zisk. Faktury byly vždy zaplacený, a řádně uvedeny do kontrolního hlášení a přiznáno k odvodu daně. Spolupráce se [právní osoba] byla dle obžalovaného obdobná, když k této museli přistoupit poté, co v důsledku platební neschopnosti, propustil všechny zaměstnance a přišel i o stavební techniku, která byla na leasing, jež nedokázal splácet (platební neschopnost vznikla neuhrazením provedených prací pro společnost C). Využil tedy zaměstnance, materiál i techniku pana [příjmení], avšak po měsíci, kdy Policie udělala razii na zahraniční pracovníky, tito již nepřišli a pan [příjmení] si pak odvezl i ostatní věci. Ohledně faktur byly opět řádně přiznány k odvodu daně a dány do kontrolního hlášení.

7. O společnosti HARRINGTON a její fakturaci není obžalovanému nic známo. Od 1. 10. 2016 neměl obžalovaný žádnou kontrolu nad oběma obžalovanými společnostmi, když je chtěl koupit pan [příjmení], který už se snažil dohodnout práci na Ukrajině, která následně nevyšla, neboť nedostal povolení k převozu starší technologie. Společnosti chtěl koupit s ohledem na jejich historii, a jemu to přišlo vhod, když věděl, že společnost bez zaměstnanců a vybavení by dlouho nevydržela. V září 2016 proto předal [anonymizováno] a jeho účetnímu panu [jméno] [příjmení] veškeré účetnictví včetně plné moci, aby mohl podávat daňová hlášení za obě společnosti. Přijeli ještě s panem [příjmení]. Nakonec [anonymizováno] prodal jen společnost B.A.R. s.r.o., neboť o tu uvedený více stál pro její možnost obchodování s lihem. Z prodeje druhé společnosti nakonec sešlo. On sám tedy nad společnostmi neměl žádnou kontrolu a nikdy nefakturoval nic z jedné společnosti do druhé. Za dobu, co byl jednatelem, spolu obě společnosti nikdy neobchodovaly. Učiněné podvody s neexistujícími zakázkami pak dávají smysl tomu, že od něj [anonymizováno] neokoupil i druhou společnost, kterou jimi v podstatě zlikvidoval.

8. Obžalovaný mimo své výše uvedenou výpověď odmítl odpovídat na dotazy soudu, státního zástupce potažmo obhájce.

9. Soud hodnotí výpověď obžalovaného jako nevěrohodnou, a to nejen s ohledem na ve věci provedené dokazování, jak bude rozebráno níže, ale již s ohledem na charakter výpovědi samé. Obžalovaný sice nepochybně popisuje pravdivě některé dílčí skutečnosti svého podnikání, nevěrohodný je však především popis celku jeho jednání. Obžalovaný si totiž právě při popisu těch několika detailů, které ve své omezené výpovědi uvedl, odporuje. Například u dluhu od společnosti C, kde uvedl, že kvůli neuhrazeným fakturám v hodnotě asi 30.000 euro musel propustit zaměstnance a nedokázal hradit leasing stavební techniky, a navzdory tomu hned vzápětí uvedl, že měl nabídky práce a chtěl je zrealizovat, tedy je zřejmé, že měl příležitosti k dorovnání případné ztráty vzniklé neuhrazením několika faktur, ačkoliv, jak bylo prokázáno předmětnými fakturami i vyjádřením [jméno] [příjmení], jednatele společnosti CoMS s.r.o., byly všechny faktury až na poslední uhrazeny, když z této zbývá k úhradě 1 249 euro za,, práce provedené v Bratislavském kraji“. Stejně tak tato tvrzení obžalovaného neodpovídají časové ose, kdy uvedl, že v dubnu roku 2016 mu byla předmětná technika leasingovou společností zabavena, avšak dosud neuhrazenou fakturu společnosti C s.r.o. vystavil až dne 10. 5. 2016 se splatností 15. 5. 2016, čili až po zabavení stavební techniky. V těchto i několika dalších rozporech je jím nabídnutá verze skutkového děje pro soud neuvěřitelná, nelogická a v konečném důsledku tedy činí jeho výpověď nevěrohodnou. Pro výpověď obžalovaného Starka je signifikantní snaha o dovysvětlení určitých okolností, které vyšly najevo při hlavním líčení, při němž však uvedl pouze další rozporné detaily, a tedy svoji výpověď ještě více znevěrohodnil. Dále je v případě, že by na jeho straně šlo skutečně o snahu ospravedlnit se, respektive osvětlit skutky obžalobou mu kladené za vinu, zarážející, že odmítl odpovídat na jakékoliv kladené otázky ze stran soudu a dalších účastníků, z čehož soud vyvozuje jeho záměr vypovědět svoji verzi událostí bez možnosti jejich zpochybnění dalšími zúčastněnými osobami. Mimoto je třeba upozornit na to, že jakkoli soud plně akceptuje svobodu vlastníka libovolně nakládat se svým majetkem je zarážející, že obžalovaný údajně poskytl nejen veškerou dokumentaci společností, jejichž je jediným jednatelem, ale i oprávnění za tyto společnosti jednat osobě, se kterou je pouze ústně domluven na odkoupení společností, a další osobě, o které nemá bližší informace ani k její totožnosti, aniž by mu na mysl vyvstala jakákoliv pochybnost o takovém jednání, ačkoliv se obecně u něj jako u jednatele společností předpokládá jistá úroveň znalostí obchodních styků a také zásady péče řádného hospodáře. Zcela bez vysvětlení zůstalo ze strany obžalovaného také angažmá obžalovaného [celé jméno obžalovaného] jako jednatele a společníka společností AUTO REMAX, PROFI BEST CARS a [příjmení] [jméno], měl-li být aktivity společností jím popsáným způsobem určovat [jméno] [příjmení]. Konečně pak soud nepřehlédl, že aktuálně obžalovaným deklarovaná verze se výrazně liší od popisu událostí prezentovaným při šetření finančnímu úřadu, aniž by tyto zásadní odlišnosti obžalovaný jakkoli, natož pak uspokojivě, vysvětlil.

10. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] ve věci odmítl vypovídat již v přípravném řízení a hlavního líčení se pak ani neúčastnil.

11. Svědek [jméno] [příjmení] uvedl, že pro společnost DIPOS JČ s.r.o. a B.A.R. s.r.o. zpracovával hlášení a přiznání k DPH, pro první jmenovanou společnost to bylo od počátku roku 2016, pro druhou o něco později, celková spolupráce trvala necelý rok. V několika případech v souvislosti s vytýkacím řízením ze strany finančního úřadu zpracoval i evidenci DPH. Ani pro jednu společnost nezpracovával účetnictví, vždy pouze zpracoval poskytnuté podklady k DPH a vracel je zpět obžalovanému [celé jméno obžalovaného], nechával si u sebe pouze ty dlouhodobějšího charakteru jako leasingové smlouvy apod. Ve společnosti B s.r.o. byli dle jeho vědomí asi dva zaměstnanci na hlavní pracovní poměr a dále jen brigádníci. Ohledně zprostředkování obchodů pak předal kontakt obžalovanému [celé jméno obžalovaného] na společnost K, která potřebovala lidi, jež na druhou stranu obžalovaný ve společnosti DIPOS JČ měl, ale neměl zakázky, a dále některé zakázky převáděli ze společnosti DIPOS JČ na společnost B, když první z nich ukončovala činnost. O společnostech [příjmení] [jméno], [příjmení] BEST CARS a AUTO REMAX nic neví, pravděpodobně se jedná o subdodavatele pro společnosti obžalovaného [celé jméno

obžalovaného]. Nikdy s nimi nejednal. Obsahem faktur od nich byly převážně montážní a kompletační práce, avšak konkrétně již neví. Obžalovaný chtěl společnosti prodat [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], které viděl, když s nimi obžalovaný přijel k němu pro podklady, které měl u sebe, jinak ví, že se domlouvali na dalším předání věci, ale s ním nic neřešili. Důvodem prodeje byla zřejmě nespokojenost s jejich fungováním. Jednu nebo obě společnosti nakonec skutečně koupili, ale to bylo v době, kdy se společnostmi už nespolečupracoval. Veškerá kontrolní hlášení byla poté, co se je vyhotovil dle určených pravidel a převedl do formátu XML, zaslána finančnímu úřadu datovou schránkou obžalovaného Starka. Papírové kontrolní hlášení již není běžnou praxí a u společnosti DIPOS JČ později mohlo být podáváno prostřednictvím protokolu, který musí být následně potvrzen jednatelem společnosti, ale to už si není jistý.

Ke spáchanému skutku uvedenému pod bodem 1 obžaloby soud dále zjistil následující:

12. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku soud seznal, že společnost DIPOS JČ s.r.o., byla založena v roce 2011, přičemž od října 2011 byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jediným jednatelem společnosti stejně jako jejím společníkem. Sídlo společnosti bylo od roku 2014 registrováno na adrese trvalého pobytu obžalovaného [celé jméno obžalovaného], tj. na adrese [adresa obžalovaného] Tyto informace jednoznačně osvědčují osobu oprávněnou jednat za společnost.

13. Z výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení] bylo zjištěno, že ta pracovala jako účetní pro společnost DIPOS JČ, asi do roku 2014, kdy ukončila spolupráci z důvodu složitosti zpracovávaných podkladů a její mateřské dovolené. Při své činnosti pouze zaúčtovala doklady, které jí byly předány obžalovaným [celé jméno obžalovaného], a dále zpracovávala měsíční hlášení k DPH a příznání k dani z příjmu právnických osob. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jí poskytoval podklady neúplné, musela ho upomínat, a i proto spolupráci ukončili ústní dohodou.

14. Další svědci, konkrétně [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], uvedli, že pracovali pro společnost DIPOS JČ jako asfaltěři, zejména opravovali výtluky a praskliny na vozovkách. Všichni shodně uvedli, že pracovali pro danou společnost sezónně, na zakázkách pracovali jen oni, o spolupráci s jinou společností nic nevědí, s nikým jiným na opravách nepracovali a jména dotčených společností a osob jim nejsou známy. První tři jmenovaní pracovali v roce 2016 i na Slovensku, kde opět nebyli přítomni zaměstnanci jiné společnosti a zakázky zhotovovali sami, znaje se navzájem. Veškerou práci také zajišťoval pouze obžalovaný [celé jméno obžalovaného], který je na místo i dovezl a dal jim kontakty na potřebné subjekty (obalovny, stavebnictví apod.), případně peníze na nákup materiálu. Svědek [jméno] [příjmení] pak shromažďoval paragony, které následně obžalovanému předával, stejně jako vedl sešit s podrobnostmi o vykonaných pracích. Vztahy uvedených svědků ke společnosti jsou dokladovány předloženými pracovními smlouvami včetně platových výměrů a dohodami o provedení práce. Ze sešitu s provedenými pracemi je také jednoznačně prokázáno, kdo ze zaměstnanců byl ten den na dané práci.

15. Z výpovědi svědka [jméno] [příjmení], bývalého společníka a jednatele společnosti AUTO REMAX EU s.r.o., kterou soud považuje za věrohodnou s ohledem na její konstantnost a další vedlejší skutečnosti související s činností společností, ve spojení s výpisem z obchodního rejstříku a souvisejícími listinami, jasně vyplývá, že společnost byla na počátku roku 2015 převedena na obžalovaného [celé jméno obžalovaného] s tím, že mu bylo předáno veškeré účetnictví a další podklady související s činností společnosti. Tato společnost tři měsíce před převodem obchodního podílu již nevykazovala žádnou činnost. On sám s obžalovaným [celé jméno obžalovaného] neuzavíral žádnou mandátní smlouvu, když naopak v tomto období jednal o odprodeji společnosti. Nikdo jiný s oprávněním činit úkony za společnost v té době nebyl. Zde je třeba upozornit na jeden z výše uvedených rozdílů ve výpovědi obžalovaného [celé jméno obžalovaného], neboť svědek tímto popisem vyvracel vyjádření obžalovaného [celé jméno obžalovaného] Finančnímu úřadu ze dne 8. 9. 2016, v němž tento výslovně uváděl, že spolupráci obě společnosti navázali jeho

kontaktem se svědkem [příjmení], se kterým byl v kontaktu i následující rok, kdy u něho ověřoval totožnost zaměstnanců a subdodavatelů a spolupracovali spolu na zakázkách, které obžalovaný [celé jméno obžalovaného] nebyl schopen prostřednictvím společnosti DIPOS JČ sám zrealizovat. Mimo jiné musí soud uvést, že takto popisovanou spolupráci ze strany obžalovaného [celé jméno obžalovaného] vyvrátil nakonec ještě před hlavním líčením i on sám, když u Finančního úřadu u ústního jednání dne 16. 6. 2016 uvedl, že jediný s kým jednal ve vztahu ke společnosti AUTO REMAX EU byl [jméno] [příjmení], který měl přivést podepsanou i samotnou mandátní smlouvu. To ovšem, jak výše uvedeno neodpovídá současným výpovědím ani obžalovaného ani svědka [příjmení]. Vztah společnosti DIPOS JČ a společnosti AUTO REMAX EU je nyní dokladován toliko mandátní smlouvou datovanou dne 5. 1. 2015, která však buďto nebyla podepsána osobou oprávněnou jednat za společnost AUTO REMAX EU nebo byla antidatována, přičemž obě tyto skutečnosti musely a byly obžalovanému [celé jméno obžalovaného] známy, když jsou přístupné ve veřejně dostupném rejstříku. Pokud však za takové situace uvedenou smlouvu podepsal, mohl tak činit jedinečně s nekalým úmyslem. K celé tvrzené spolupráci obou společností pak existují jako listinné podklady toliko faktury a příjmové pokladní doklady, dle kterých byla společností AUTO REMAX EU fakturovány ve výroku uvedené částky, za nespécifikovaný předmět plnění, dle objednávky,“ kdy tyto objednávky opět neexistují, když nebyly nalezeny v účetnictví společnosti ani jinde. Dle úředního záznamu Policie ČR (č.l. 382), kterým bylo provedeno vyhodnocení účetnictví společnosti DIPOS JČ v něm taktéž nebyly nalezeny další podklady, kromě výše uvedených, kdy naopak toto účetnictví obsahovalo méně podkladů než bylo těch předložených Finančnímu úřadu.

16. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení svědka [jméno] [příjmení], jednatele společnosti Harrington Capital s.r.o. vyplývá, že on ani jeho společník, nikdy se společností DIPOS JČ neuzavírali žádnou smlouvu, ani spolu jinak neobchodovali, neboť tuto společnost ani nezná a jeho společnost je již od počátku roku 2016 téměř neaktivní, protože žádná zdanitelná plnění od obžalované společnosti nepřijala. On sám by musel jakékoli jednání podepsat, což neučinil.

17. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku soud dále zjistil, že společnost PROFI BEST CARS s.r.o., byla založena v roce 2012, přičemž od listopadu 2015 byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jediným jednatelem společnosti stejně jako jejím společníkem. Sídlo společnosti bylo od roku 2014 registrováno na adrese Biskupský dvůr 2095/8, Praha 1 Tyto informace jednoznačně osvědčují osobu oprávněnou jednat za společnost. Svědek [jméno] [příjmení] bývalý majitel společnosti PROFI BEST CARS s.r.o. ve své výpovědi uvedl, že společnost se rozhodl prodat z rodinných a časových důvodů v roce 2015, za situace, kdy měla vyrovnané účetnictví. K tomuto účelu po známých sehnal kontakt na obžalovaného [celé jméno obžalovaného], který o společnost projevil zájem a telefonicky a emailem dohodli veškeré podrobnosti. Následně svědkův právní zástupce sepsal vše potřebné k převodu a u notářky v Plzni došlo k sepsání notářského zápisu a předání veškeré dokumentace společnosti. Dále neměl se společností nic společného, mandátní smlouvu neuzavíral, práci na Slovensku pro společnost DIPOS JČ nezprostředkoval. Osoby obžalovaného Starka nezná a neví nic o dalších zúčastněných společnostech. Jeho výpověď je podporována listinnými důkazy, konkrétně pak předávacím protokolem ze dne 23. 10. 2015, který byl podepsán u notářky a jehož prostřednictvím bylo stvrzeno, že došlo k předání veškerých dokumentů včetně účetnictví společnosti, a bezpochyby též notářským zápisem o převodu obchodního podílu (č.l. 1352). Vztah společnosti DIPOS JČ a společnosti PROFI BEST CARS je dokladován mandátní smlouvou datovanou dne 1. 12. 2015. K celé tvrzené spolupráci obou společností pak existují jako listinné podklady toliko faktury a nedatované dodatky k mandátní smlouvě č. 1 a 2, dle kterých byly společností PROFI BEST CARS fakturovány ve výroku uvedené částky, za zprostředkování práce na Slovensku. Dle výpovědi obžalovaného [celé jméno obžalovaného] se jednalo o spolupráci se společností C z Bratislavy, jak již bylo konkrétněji popsáno shora.

18. Z výsledku osoby [jméno] [příjmení] jednatele uvedené společnosti bylo zjištěno, že on sám našel společnost DIPOS JČ na internetu, kontaktoval ji a ozval se mu muž jménem [celé jméno obžalovaného], se kterým diskutoval o nové technologii, se kterou sám neměl zkušenosti. Žádná další společnost nezprostředkovávala práci pro jeho společnost, když tuto si dojednali oba muži spolu. Celkem pro CoMS udělala společnost DIPOS JČ vždy část z pěti zakázek, kdy se jednalo o provedení práce bez dalších výdajů, neboť materiály, ubytování, palivo a další hradili sami. Materiál tedy také hradili sami a žádnou [právní osoba] nezná, tedy tato se zakázek nijak neúčastnila a žádný materiál nedodávala. Asfaltová směs se používala čerstvá z výroby v Pezinoku. Mezi jejich společnostmi zůstává nedořešená poslední z faktur, kdy nesouhlasili s některými účtovými položkami a odkup přívěsného vozíku, který společnost DIPOS JČ nechala na Slovensku a za který jí již zaplatili 1 000 eur zálohu, ale k dalšímu jednání mezi nimi z důvodu pasivity společnosti DIPOS JČ nedošlo.

19. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku soud dále seznal, že společnost STAVITELSTVÍ MELICHAR s.r.o., byla založena v roce 1994 pod názvem LUBRYCO s.r.o., přičemž od října 2015 byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jediným jednatelem společnosti stejně jako jejím společníkem a jméno společnosti bylo změněno na STAVITELSTVÍ MELICHAR s.r.o. Sídlo společnosti bylo od data změny v osobě jednatele registrováno na adrese Křížovnická 86/6, Praha 1, jak soud seznal ze smlouvy o pronájmu nebytových prostor uzavřené dne 13. 10. 2015, když se jedná o adresu, na které společnost fakticky nesídlí. Tyto informace jednoznačně osvědčují osobu oprávněnou jednat za společnost. Ohledně vztahu obchodní společnosti DIPOS JČ a [anonymizováno] [celé jméno obžalovaného] je z výpovědi obžalovaného [celé jméno obžalovaného] u ústního jednání dne 16. 6. 2016 před správcem daně zřejmé, že druhá uvedená společnost měla dne 4. 12. 2015 poskytnout společnosti DIPOS JČ půjčku ve výši 729 000 Kč. Tato ji měla splatit ve třech splátkách ještě tentýž kalendářní měsíc. Stejně tak dle faktur přiznaných v daňovém přiznání, a dvou z nich založených ve spise (č.l. 577 – 578) vyfakturovala [právní osoba] společnosti DIPOS JČ asfaltové kostky pro opravu vozovek. Dle vyjádření obžalovaného [celé jméno obžalovaného] před správcem daně byly tyto kostky dodány na Slovensko do Bzince, na níž pracovali pro společnost C, přičemž aktivity DIPOS JČ potvrzuje i výpověď [jméno] [příjmení], na rozdíl od dodávky materiálu, natož pak pracovníků [právní osoba].

20. Veškeré převody finančních prostředků výše uvedených společností, jsou prokazovány výpisy z bankovních účtů společností. Ve výpisu z účtu společnosti AUTO REMAX EU je zarážející skutečnost, že veškeré obdržené prostředky jsou ještě téhož dne nebo nejpozději dne následujícího vybírány v hotovosti a některé z obrátů nebyly dle příslušných předpisů hlášeny finančnímu úřadu, když nebyly zasílány na bankovní účet určený ke zveřejnění, ale na bankovní účet od něj odlišný s tím, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] se k tomuto před správcem daně vyjádřil v tom smyslu, že hradil peníze na číslo účtu, které bylo na faktuře a víc neví.

21. Závěrem lze k bodu 1. výroku rozsudku shrnout, že má soud za prokázané, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] byl v době od března 2011 do ledna 2017 jediným jednatelem a od března roku 2015 až dosud také jediným společníkem z obviněné společnosti DIPOS JČ, což znamená, že byl ve zdaňovacích obdobích červenec 2015 až říjen 2015, únor 2016, červen 2016 a červenec 2016 jedinou osobou ovládající společnost DIPOS JČ, a tudíž odpovědnou za její kroky. V daňových přiznáních k DPH za daná zdaňovací období obžalovaný uplatnil nárok na odpočet DPH z plnění, která tato společnost nikdy nepřijala a nikdy nebyla ve skutečnosti realizována, tedy z plnění fiktivních. Tato plnění dokladoval účelově vytvořenými daňovými doklady, které však neodpovídají skutečnosti, ale byly vytvořeny pouze za účelem možnosti uplatnit neoprávněné odpočty v daňových přiznáních. Uvedené společnosti spolu reálně nijak neobchodovali, nezprostředkovávali si provedení prací ani zaměstnance pro jejich provedení, když takové tvrzení bylo jednoznačně vyvráceno výpověďmi samotných pracovníků společnosti DIPOS JČ a osob zastupujících další společnosti, pro které měli fungovat jako subdodavatelé. Asfaltěři provádějící práce pro společnost DIPOS JČ ve shodě uváděli, že žádnou z výše jmenovaných společností

neznají, s žádnou nespolupracovali, když ani s dalšími pracovníky na zakázkách nepracovali. Jednatel slovenské společnosti C pak jednoznačně vyvrátil původní tvrzení o zprostředkování práce pro společnost DIPOS JČ na jím zhotovovaných zakázkách na Slovensku, když zcela věrohodně popsal, jak on sám kontaktoval obžalovaného [celé jméno obžalovaného], když původně i volal jiné společnosti obdobného jména a dalším společnostem pracujících se shodnou technologií opravy vozovek. Stejně tak vyvrátil původní tvrzení obžalovaného o dodání asfaltových kostek na Slovensko, když společnost DIPOS JČ zde prováděla práce pouze pro jeho společnost, aniž by si sama zajišťovala materiál, neboť ten byl vždy přivážen z Pezinoku čerstvý a hradila jej společnost C. Provádění prací prostřednictvím pracovníků společností obžalovaného [celé jméno obžalovaného], ani zajištění zprostředkování zakázek či prodej materiálu jeho společnostmi nebylo prokázáno ani jediným z provedených důkazů, vyjma zcela nevěrohodné výpovědi samotného obžalovaného [celé jméno obžalovaného]. Pokud v několika případech byla tvrzení obžalovaného dokladována i vystavenými fakturami, daňovými příznámi a kontrolními hlášeními k DPH, jednalo se písemnosti vystavované obžalovaným, osvědčující toliko placení finančních prostředků z jedné společnosti do druhé, avšak nikoli uskutečnění plnění, na jehož základě měly být částky hrazeny. Neexistence jakýchkoliv dalších dokladů o zprostředkované činnosti nebo dodaného materiálu kromě již uvedených obecně formulovaných faktur a mandátních smluv, opět bez konkrétnějších ustanovení, dále jen potvrzuje, že k reálnému provedení prací, zajištění pracovníků ani dodání materiálu nedošlo. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] takto jednal ve shodě spoluobžalovaným [celé jméno obžalovaného]. Vzhledem k tomu, že se soud měl možnost při vazebním zasedání seznámit s osobností obžalovaného [celé jméno obžalovaného], úroveň jeho intelektu a způsobem jeho vystupování, lze se jen těžko věřit tomu, že by tento obžalovaný byl schopen v čemkoli konat samostatně bez instruování jinou osobou jakékoli kroky související s podnikáním. Jestliže tedy v daném případě činil kroky ve prospěch podnikání obžalovaného [celé jméno obžalovaného], musel být tento tím, kdo jej úkoloval a komu obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vyhověl. Obžalovaný pak uplatňoval nárok na odpočet DPH z fiktivních plnění, k nimž falešné daňové doklady byly vytvořeny zejména společnostmi AUTO REMAX, [příjmení] [jméno] a PROFI BEST CARS, které v krátké době několika měsíců za tímto účelem formálně ovládl obžalovaný [celé jméno obžalovaného]. Ten se stal na základě svého rozhodnutí jediným jednatelem a společníkem těchto společností. Výpovědi bývalých majitelů daných společností shodně uvádí, že je vždy oslovil sám obžalovaný Melichar s tím, že chce jejich společnosti koupit. Poté, co obžalovaný [celé jméno obžalovaného] dané společnosti ovládl, byly používány zjevně a téměř výhradně za účelem vytváření fiktivních plnění pro společnost DIPOS JČ. Žádnou vlastní činnost neprovozovaly, s výjimkou dodávání vozů společností PROFI BEST CARS, které je předmětem bodu 3. výroku rozsudku. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] je ovládal pouze za účelem dosažení daňových úniků popsanych v obžalobě. Ze všech okolností případu lze dovodit předchozí shodu v jednáních obou obžalovaných směřujících k provedení daňových podvodů. Tímto způsobem obvinění vytvořili řetězec firem s cílem nárokovat neoprávněné odpočty DPH. Společnosti AUTO REMAX, [příjmení] [jméno], PROFI BEST CARS, jsou a byly prázdnými schránkami bez zaměstnanců, bez vlastní konkrétní činnosti, jejich sídla jsou umístěna na virtuálních adresách, jsou propojeny právě osobou obžalovaného [celé jméno obžalovaného], vždy jako jejich jediného jednatele a společníka, který ovládal účty těchto společností. Pro správce daně jsou tyto společnosti aktuálně nekontaktní. Lze dále poukázat na to, že i způsob placení fiktivních plnění, prokazuje účelovost počínání obžalovaných. Většina úhrad byla činěna údajně v hotovosti či zápočtem, ačkoli příslušné dohody o zápočtech nebyly předloženy orgánům činným v trestním řízení a nebyly nalezeny ani v žádném z účetnictví. Nutno ovšem poznamenat, že prakticky téměř žádné účetnictví ani u jedné z firem neexistuje, což jen dokresluje výše uvedené závěry. Pokud v některých případech proběhly platby na účet, jednalo se o účty, které nebyly zveřejněny u správce daně, o čemž platí výše uvedené. Zasláné bezhotovostní platby pak navíc byly obratem buď vybírány v hotovosti (obžalovaným [celé jméno obžalovaného] či třetí pověřenou osobou - [jméno] [příjmení]), který tudíž z velmi pochopitelných důvodů využil svého práva a nevyprávěl, anebo

byly ihned přeposílány na jiné účty těchto firem a odtud opět vybírány. Následně obžalovaný [celé jméno obžalovaného] ponechal svým rozhodnutím společnost DIPOS JČ bez statutárního orgánu.

Ke spáchanému skutku uvedenému pod bodem 2 obžaloby soud dále zjistil následující:

22. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku soud seznal, že společnost B.A.R., s.r.o., byla založena v roce 1998 (původně pod jménem ZMK - GROUP s.r.o.), přičemž od srpna 2016 byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jediným jednatelem společnosti stejně jako jejím společníkem. Sídlo společnosti bylo od téhož data registrováno na adrese Rybná 716/24, Praha 1, jak soud seznal ze smlouvy o umístění sídla ze dne 21. 7. 2016. Od března 2017 dosud je jednatelem [právnícká osoba] [anonymizováno] Tyto informace jednoznačně osvědčují osobu oprávněnou jednat v rozhodném období za společnost.

23. Svědek [jméno] [příjmení], původní jednatel a společník společnosti B.A.R., s.r.o., uvedl, že společnost fungovala za účelem provozu hostinské činnosti v jedné provozovně ve Strakonících, jinou činnost nevyvíjela. V účetnictví společnosti figurovaly cca čtyři faktury do měsíce za nákup alkoholu a cigaret. On sám chtěl její činnost ukončit, načež byl kontaktován obžalovaným Starkem a dohodli se na prodeji obchodního podílu. Toto se uskutečnilo u notáře ve Strakonících, kde předal veškeré účetnictví. Společnost vykazovala zisk, byla bez dluhů. Jeho výpověď je potvrzována notářským zápisem o převodu obchodního podílu, předávacím protokolem, smlouvou o převodu obchodního podílu a přílohami.

24. Svědek [jméno] [příjmení] uvedl, že od společnosti B měl pronajaté vozidlo Mercedes Benz GL 350, za toto vozidlo uhradit nájemné ve výši 242 000 Kč v hotovosti přímo obžalovanému Starkovi oproti vydané faktuře. Svědek [jméno] [jméno] uvedl, že v zastoupení cestovní kanceláře si přes známého [jméno] [příjmení] objednal v listopadu a prosinci 2016 cateringové služby, na které mu byly vystaveny faktury společností B s.r.o., obě uhradil na účet v nich uvedený. Obě uvedené faktury jsou součástí spisu a vysvětlení potvrzují. Další obchodní partneři společnosti, svědci [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], uvedli v podstatě obdobné skutečnosti a totiž, že se s obžalovaným [celé jméno obžalovaného] dohodli provedení prací, za něž jim byla společností B vystavena faktura, jež bezhotovostním převodem uhradili na číslo účtu v ní uvedené. Faktury byly soudu předloženy a tvrzené skutečnosti jednoznačně dokládají.

25. Předloženým daňovým přiznáním k DPH za 4. čtvrtletí roku 2016 ve spojení se zprávou Finančního úřadu (č.l. 758) je jednoznačně zjištěno, že společnost B uplatnila v tomto přiznání a kontrolních hlášeníh za jednotlivé měsíce daného čtvrtletí zdanitelná plnění za odebrané práce a služby od společnosti DIPOS JČ, ačkoliv tyto nikdy neodebrala, a to zjevně již proto, že k nim neexistují žádné podklady, které by jejich uskutečnění prokazovaly. Obdobná situace byla i v lednu 2017, jak je zřejmé z kontrolního hlášení za tento měsíc a příslušného daňového přiznání. Všechna uvedená přiznání a hlášení byla příslušnému finančnímu úřadu odeslána z datové schránky obžalované společnosti B, jejíž jediným zástupcem byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného]. Ten sám ve své výpovědi shora uvedl, že tyto dvě společnosti spolu nikdy neobchodovaly.

26. K bodu 2. výroku rozsudku lze závěrem shrnout, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] poté, co u společnosti DIPOS JČ správce daně zahájil kontrolu, přenesl i do společnosti B s.r.o., v níž se stal jediným jednatelem a společníkem, a kde se také dopustil obdobného jednání. V daňových přiznáníh společnosti B s.r.o. k DPH totiž obžalovaný [příjmení] neoprávněné odpočty DPH na základě fiktivních plnění údajně přijatých od společnosti DIPOS JČ s.r.o. v likvidaci. V rozhodném období obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vystupoval v obou těchto společnostech jako jediný jednatel, tedy vystupoval jak na straně odběratele (společnost B.A.R. s.r.o.) tak na straně dodavatele (DIPOS JČ s.r.o. v likvidaci). K uplatněným odpočtům přitom neexistují žádné doklady, sám obžalovaný [celé jméno obžalovaného] neuvedl žádné okolnosti, z nichž by bylo možné jakkoli ověřit reálnost plnění, deklarovaných vůči správci daně v daňových přiznáníh, naopak popřel, že by k nim docházelo a odpovědnost se snažil svalit na aktuálního

jednatele a společníka [jméno] [příjmení]. Za společnost B byla ovšem daňová přiznání a kontrolní hlášení za čtvrtý kvartál roku 2016 podána v lednu 2017 a daňové přiznání za leden 2017 bylo podáno 6. 3. 2017. V té době byl jediným jednatelem, ale i společníkem této společnosti obžalovaný [celé jméno obžalovaného], zatímco k převodu společnosti na [jméno] [příjmení] došlo až 29. 3. 2017. Při uplatnění odpočtů DPH si přitom obžalovaný [celé jméno obžalovaného] musel být vědom toho, že se jedná o zdanitelná plnění, která neproběhla. Ohledně takto uplatněných odpočtů totiž neexistují žádné doklady. Obžalovanému totiž není podanou obžalobou kladeno za vinu, že by vystavil fiktivní faktury specifikované v bodu 2. výroku rozsudku, nýbrž to, že tyto fiktivní údaje uplatnil v kontrolních hlášeních a daňových přiznáních. V účetnictví společnosti DIPOS JČ, které sám obžalovaný za přítomnosti svého předchozího obhájce vydal, nic nebylo nalezeno, nic nedoložil ani správci daně na opakované výzvy, nikdo jiný přitom takovými doklady nemůže disponovat. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] se uplatněním neoprávněných odpočtů zjevně jednak snažil snížit vlastní daňovou povinnost obou společností a jednak v některých zdaňovacích obdobích žádal vyplacení nadměrných odpočtů DPH. Společnosti B.A.R. s.r.o. se obžalovaný [celé jméno obžalovaného] následně zbavil poté, co u ní správce daně pro stíhané jednání zahájil daňovou kontrolu.

Ke spáchanému skutku uvedenému pod bodem 3 obžaloby soud dále zjistil následující:

27. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku soud seznal, že společnost PROFI BEST CARS s.r.o., byla založena v roce 2012, přičemž od 23. 10. 2015 byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jediným jednatelem společnosti stejně jako jejím společníkem. Sídlo společnosti bylo dle přiložené smlouvy o pronájmu od roku 2014 registrováno na adrese Biskupský dvůr 2095/8, Praha 1 Tyto informace jednoznačně osvědčují osobu oprávněnou jednat za společnost.

28. Do 22. 10. 2015 byl jediným jednatelem a společníkem svědek [jméno] [příjmení], který k věci uvedl následující. V roce 2015 se rozhodl z rodinných důvodů prodat obchodní podíl ve společnosti PROFI BEST CARS s.r.o., toto proklamoval po známých, načež se mu ozval obžalovaný [celé jméno obžalovaného] s nabídkou. Komunikace probíhala primárně na dálku emailem nebo telefonem. Sám nechal po sdělení potřebných údajů u svého právníka připravit potřebné podklady a následně v říjnu 2015 pak u notářky došlo k převodu včetně předání veškeré dokumentace týkající se společnosti. O tom byl sepsán předávací protokol (č.l. 186 spisu). V době převodu společnosti byla její ekonomická situace dobrá, nebyla zadlužená, neměla žádné zaměstnance ani osoby jinak oprávněné ji zastupovat. Dál již neměl s chodem společnosti nic společného. Co se týče vozidel Porsche Panamera Diesel 970 a Porsche Cayenne Diesel 92A, tyto kupoval v Německu on sám, na podrobnosti si nevzpomene, avšak potřebné doklady byly spolu s celým účetnictvím předány obžalovanému [celé jméno obžalovaného].

29. Z kupních smluv uzavřených mezi [jméno] [příjmení] jako kupujícím a [jméno] [příjmení] jako prodávajícím dne 28. 9. 2015 a dne 8. 10. 2015 soud seznal, že došlo k prodeji vozidel Porsche Panamera Diesel 970 a Porsche Cayenne Diesel 92A, přičemž k jejich faktickému předání kupujícím došlo dne 1. 10. 2015, resp. 20. 10. 2015. Přílohami k těmto smlouvám byla mimo jiné čestná prohlášení kupujícího k jeho povinnosti odvést v České republice daň z přidané hodnoty. Stejně tak došlo v říjnu 2015 k nákupu vozidla od dodavatele Autohaus Lange GmbH, Berlín, kdy byla kupní cena vozidla dle obrátových dat finančního úřadu 58 000 euro. Dalšími kupními smlouvami se společností B am Ring Co., Braunschwig, bylo prokázáno, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] zakoupil v prosinci 2015 vozidlo BMW 730d xDrive a BMW 530d Gran Turismo. Přílohy ke kupním smlouvám opět představují čestná prohlášení o povinnosti odvodu daně z přidané hodnoty a fotokopie občanského průkazu obžalovaného. V lednu 2016 nakoupil obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vozidlo Škoda Superb Combi 2.0 u společnosti A Seubert GmbH, Straubing, a vozidlo BMW 730d xDrive u společnosti A GmbH, München, jak soud seznal z kupních smluv s přílohami. V únoru 2016 pak zakoupil od dodavatele [příjmení] [jméno], [příjmení], vozidlo Škoda Superb, což je opět jednoznačně prokázáno uzavřenou kupní smlouvou s přílohami a fotokopií občanského průkazu obžalovaného.

30. Ceny všech zakoupených automobilů byly uhrazeny, avšak v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty nebyly obžalovaným přiznány, když v tomto přiznání za období od října 2015 do února 2016 neuvedl žádný nákup vozidla ani jiného zboží v zahraničí, o čemž svědčí nulová hodnota v řádcích 3 a 4 o pořízení zboží z jiného členského státu příslušného formuláře. Daňová přiznání byla podávána vždy obžalovaným [celé jméno obžalovaného], když i přiznání za říjen 2015 bylo podáváno dne 20. 11. 2015 (navzdory jménu [jméno] [příjmení] uvedenému v jeho hlavičce), tedy v době, kdy již byl jednatelem obžalovaný [celé jméno obžalovaného], jenž měl k dispozici veškeré podklady k obchodní činnosti společnosti.

31. O uskutečnění dovozu vozidel do České republiky svědčí také provedení jejich evidenčních prohlídek, o čemž vypovídal svědek [příjmení] [jméno] Společnost STK Nepomucká s.r.o., ve které pracuje, provedla technické prohlídky vozidel Porsche Panamera, BMW 530d xDrive a Škoda Superb, již pro jednotlivé majitele, jimž byly vozidla prodány, o čemž svědčí dodané opisy protokolu o technické prohlídce.

32. Svědci [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] vypovídali o nákupu příslušných vozidel, kdy je převážně kupovali od společnosti ASCARS EU nebo přes společnost L T&T a podobně. K prodejm byly předloženy kupní smlouvy, smlouvy o leasingovém úvěru a další.

33. Ohledně bodu 3. výroku rozsudku lze shrnout závěrem, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] v postavení jediného jednatele společnosti PROFI BEST CARS s.r.o. podal v rozhodných daňových obdobích specifikovaných ve výroku rozsudku přiznání k DPH, v nichž nevykázal žádné pořízení zboží z jiných členských států EU. Bylo přitom zjištěno, že v těchto obdobích společnost PROFI BEST CARS s.r.o. uskutečnila dovoz luxusních automobilů na území ČR v hodnotě 11.524.920 Kč. Společnost uskutečnila pořízení zboží z jiného členského státu EU a byla povinna přiznat a odvést DPH, což však nesplnila. Tato uskutečněná plnění obžalovaný [celé jméno obžalovaného] svým jednáním před správcem daně zatajil a daň z přidané hodnoty nebyla odvedena.

34. Na základě všech shora rozebraných důkazů má proto soud za prokázaný skutkový stav uvedený ve třech bodech výroku daného rozsudku.

III. Obhajoba obžalovaných

35. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] popřel jakékoliv protizákonné jednání, které je mu dáváno obžalobou za vinu. K jím vystavovaným nebo propláceným fakturám, jež jsou obžalobou označeny jako fiktivní, respektive neodpovídající plnění, protentokrát uváděl, že se jednalo o stavební práce, sjednávané jinými společnostmi na základě mandátních smluv nebo osobou [jméno] [příjmení], se kterým spolupracoval a jež v podstatě převzal řízení a vedení společnosti namísto něho, když v závěru odkoupil i obchodní podíl ve společnosti B s.r.o. Ohledně proběhlých plnění tedy dodání pracovníků nebo zhotovení prací na úseku opravy vozovek tvrdil, že tyto řádně proběhly, byly proto fakturovány. Stejně tak se vyjadřoval i k odměnám za zprostředkování, které vyplatil prostřednictvím společnosti DIPOS JČ, dle něj byly zakázky pro jeho společnost zprostředkovány, a tedy bylo i potřeba za tyto služby zaplatit sjednanou cenu. [jméno] [příjmení] měl původně mít zájem i o společnost DIPOS JČ, avšak prodej nakonec nebyl realizován, což obžalovaný nyní označuje za účelový krok ze strany jmenovaného. Ohledně průběhu spolupráce s dalšími zainteresovanými společnostmi vždy uvádí, že jednal prostřednictvím jiné osoby (svědek [anonymizováno], [jméno] [příjmení] apod.).

36. Tvzení obžalovaného má soud za jednoznačně vyvrácená shora uvedenými důkazy. Zásadní nevěrohodnost výpovědi obžalovaného způsobuje jak již výše uvedeno i to, že v každém svém popisu daných událostí, tvrdí diametrálně odlišné skutečnosti. Aktuálně v hlavního líčení viníkem všeho označil [jméno] [příjmení], ačkoli se o něm obžalovaný nikdy dříve v souvislosti se [právníká osoba] nezmínil, a je pravděpodobné, že jej poprvé spatřil až při převodu společnosti B. na konci

března 2017. Vinu se tak obžalovaný opět snaží svalit na jinou osobu, která však v rozhodné době, které je obžalovanému kladená za vinu nemohla jakkoliv společnost B. či DIPOS JČ řídit a jakkoliv za ně jednat. Nutno podotknout, že s obdobným způsobem obhajoby obžalovaného se soud již shledal ve věci sp. zn. 6 T 79/2018, a proto se zdá, že se jedná o jaksi hlubší charakteristiku vnímání reality obžalovaným, u něhož zjevně zásadně abscentuje schopnost nahlédnout objektivně své vlastní chybná rozhodnutí.

37. Ohledně osoby [jméno] [příjmení] má soud za prokázané, že tato osoba existuje, když prochází evidencí osob, je jednatelem a společníkem ve společnosti B, neboť obchodní podíl v ní od obžalovaného [celé jméno obžalovaného] odkoupila, což svou výpovědí doložila i svědkyně [příjmení]. Možnost přičítat nezákonné jednání na účet uvedeného [anonymizováno] však je zcela vyloučena, neboť jak výše uvedeno osobou zodpovědnou za řádný chod společnosti DIPOS JČ a plnění zákonem jí daných povinností vždy byl pouze obžalovaný [celé jméno obžalovaného], který byl jediným jednatelem i společníkem v této společnosti, neměl další zaměstnance ani osoby pověřené a zmocněné k zastupování společnosti v případech obchodních rozhodnutí. On sám tedy byl osobou, která měla plnit funkci řádného hospodáře společnosti, což jak bylo uvedeno výše, neplnil, když naopak s nekalými úmysly, za tuto společnost podával nepravdivá kontrolní hlášení a daňová přiznání, založená pouze na, jím nebo obžalovaným [celé jméno obžalovaného], vydaných fiktivních fakturách.

38. Ohledně fakturace fiktivních plnění společností B společnosti DIPOS JČ, které měl dle tvrzení obžalovaného [celé jméno obžalovaného] v rozhodném období činit právě uvedený [jméno] [příjmení], je zřejmé, že se jedná pouze o pokus obžalovaného vyvinut se z takového jednání a vyhnout se tak následkům případně je alespoň zmírnit. S tím koresponduje i zjištění, že daňová přiznání a kontrolní hlášení za společnost podával i ve čtvrtém čtvrtletí 2016 a na počátku roku 2017 obžalovaný [celé jméno obžalovaného], nikoli [jméno] [příjmení] nebo [jméno] [příjmení], kterého dle svého tvrzení měl pro tato jednání poskytnout plnou moc a kompletní účetnictví společnosti. Jeho tvrzení však bylo vyvráceno nejen tím, že úkony i nadále činil sám, ale i tím, že osoba [jméno] [příjmení] nebyla ztotožněna a případně udělená plná moc tedy nemohla být udělena platně. O účelovost daných tvrzení obžalovaného [celé jméno obžalovaného] spolu se zjištěními k osobě [jméno] [příjmení] lze opřít závěr, že [jméno] [příjmení] figuroval v dané kauze pouze jako tzv. „bílý kůň“, jednalo se tedy o převod společnosti, který měl zakrýt odpovědnost právě obžalovaného [celé jméno obžalovaného].

39. K obhajobě obžalovaného [celé jméno obžalovaného], dle které byl i on v systému podnikání jmenovaných společností toliko tzv. „bílým koněm“ lze namítnout, že jakkoliv soud výše uvádí osobnostní charakteristiky obžalovaného, které tomu mohou nasvědčovat, je třeba na druhou stranu podotknout, že bez jeho jednání a souhlasu s fiktivní fakturací by nemohlo docházet k podávání nepravdivých daňových přiznání. Především se však takový závěr bez dalšího pohybuje v rovině spekulací, neboť sám obžalovaný se k věci nijak nevyjádřil, nijak v průběhu trestního řízení nespolupracoval (ačkoli např. právě on mohl objasnit úlohu [jméno] [příjmení] v podnikání daných společností), přitom však je usvědčován stejnými důkazy jako obžalovaný [celé jméno obžalovaného], potažmo i předchozími tvrzeními obžalovaného [celé jméno obžalovaného], který jej jako osobu, s níž provedl obchodní jednání, také zmiňoval.

40. Obhajoba právnických osob DIPOS JČ a B.A.R. pak sledovala argumentaci obžalovaného [celé jméno obžalovaného], a proto ve vztahu k ní platí obdobné závěry.

41. Ze všech výše uvedených důvodů má soud obhajobu všech obžalovaných provedeným dokazováním za spolehlivě vyvrácenou.

IV. Právní posouzení

42. Po právním posouzení prokázaných skutečností soud shledal, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] svými jednáními popsány ve výroku rozsudku pod bodem 1. a 2. výroku

rozsudku, dílem sám a dílem společným jednáním s obžalovaným [celé jméno obžalovaného] spáchal pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, neboť ve značném rozsahu zkrátil daň.

43. Obžalovaný si byl jako jednatel obchodních společností vědom povinnosti řádně odvádět daň z přidané hodnoty za poskytnuté služby a tohoto využil, když vědomě vytvořil, proplatil a přiznal k DPH faktury, jež neměly reálný základ. Jeho jednání bylo tedy úmyslné a to ve formě přímého úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když věděl o svých povinnostech a tyto zneužil. Rovněž skutečnost, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] v momentě, kdy správce zahájil daňovou kontrolu (6. 10. 2016), sám sebe odvolal z funkce jednatele společnosti (16. 12. 2016), a přitom žádnou jinou osobu neurčil, čímž se snažil vlastně zbavit odpovědnosti za uvedené jednání, potvrzuje úmyslný charakter jeho jednání a naznačuje její motiv.

44. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] svými jednáními popsány ve výroku rozsudku pod bodem 1. a 3. výroku rozsudku, dílem sám a dílem společným jednáním s obžalovaným [celé jméno obžalovaného] spáchal pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, neboť ve značném rozsahu zkrátil daň.

45. Obžalovaný si byl jako jednatel obchodních společností vědom povinnosti řádně odvádět daň z přidané hodnoty za poskytnuté služby a tohoto využil, když vědomě vytvořil, proplatil či si nechal proplatit, a přiznal k DPH faktury, jež neměly reálný základ. Dále pak nepřiznal k DPH koupi osobních automobilů pro další prodej. Jeho jednání bylo tedy úmyslné a to ve formě přímého úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když věděl o svých povinnostech a tyto zneužil nebo nesplnil.

46. Pokud jde o odpovědnost obžalované právnické osoby DIPOS JČ s.r.o. a B.A.R., s.r.o., má soud ve shodě s podanou obžalobou za to, že podle § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, se trestný čin podle § 240 trestního zákoníku považuje za trestný čin pro účely tohoto zákona. Výše uvedený trestný čin pak byl jednoznačně spáchán v rámci činnosti právnické osoby fyzickou osobou v postavení statutárního orgánu a zaměstnance tedy ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 418/2011 Sb. Podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb. přitom lze jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] jako jednatele společnosti, které je výše uvedeno, přičítat právnickým osobám DIPOS JČ s.r.o. a B.A.R., s.r.o., bez dalšího. Lze tudíž právnickým osobám přičítat podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 418/2011 Sb. i jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] jako zaměstnance. Za této situace je na místě jednoznačný závěr, že i právnické osoby DIPOS JČ s.r.o. a B.A.R. s.r.o. svým jednáním také naplnily všechny znaky skutkové podstaty pokračujícího zločinu zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Obžalovaná právnická osoba DIPOS JČ s.r.o. tento spáchala jednáním popsáním pod bodem 1. výroku rozsudku, obžalovaná B.A.R. s.r.o. pak jednáním uvedeným pod bodem 2. výroku rozsudku.

V. Druh a výměra trestu

47. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.

48. U obžalovaného [celé jméno obžalovaného] s ohledem na dobu páchání uvedených skutků, která předchází odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne [datum], které je specifikováno níže, byl tímto rozsudkem obžalovanému ukládán za všechny jím spáchané skutky trest souhrnný.

49. Soud v tomto směru konstatuje, že u obžalovaného [celé jméno obžalovaného] neseznal žádné polehčující okolnosti, neboť ten svoji trestnou činnost dosud zcela popírá, tedy jí ani nelituje, nesnaží se jí odčinit ani jinak na ni relevantně nereguje. Obžalovanému naopak přitěžuje hned

několik skutečností. V první řadě je závažným způsobem jeho jednání, kdy mu přitěžuje jak doba, po kterou tuto trestnou činnost páchal, tak množství jednotlivých dílčích útoků na zájem chráněný trestním zákoníkem. Výrazně obžalovanému přitěžuje také celkový rozsah způsobené škody, a to i ve smyslu posuzování závažnosti daného jednání, neboť mimo již uvedeného se celková výše škody 4.234.199 Kč zřetelně přibližuje horní hranici rozpětí pro danou právní kvalifikaci. Přitěžující okolností je pak pohnutka, která jej ke spáchání tohoto zločinu vedla a tou je v daném případě nepochybně ziskuchtivost, bez ohledu na to, za jakým účelem chtěl získané prostředky využít. Podstatnou okolností pro ukládání trestu je také osoba obžalovaného, který zjevně tenduje k bezohlednému podvodnému jednání. V opisu rejstříku trestů již má záznam o pravomocném odsouzení k trestu odnětí svobody v délce 30 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 50 měsíců, a to rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 9. 7. 2019, č. j. 6 T 79/2018 – 305, ve vztahu k němuž byl jak níže uvedeno ukládán souhrnný trest. Mimoto na závadový charakter osoby obžalovaného dále poukazuje i záznam o narovnání v trestní věci sp. zn. 3 T 109/2017, ke kterému sice nelze pro účely ukládání trestu přihlížet samo o sobě jako přitěžující okolnosti, avšak v kontextu s dalšími zjištěními negativně vypovídá o osobě obžalovaného. Obě trestní řízení totiž byla vůči obžalovanému vedena pro spáchání přečinů podvod.

50. Projednávané trestné činnosti se obžalovaný dopustil v době před pravomocným rozhodnutím ve věci sp. zn. 6 T 79/2018, tedy je na místě tam uložený výrok o trestu zrušit a v tomto rozsudku ukládat trest souhrnný za všechny jím spáchané trestné činy. Sama tato okolnost obžalovanému rovněž přitěžuje, neboť trest je aktuálně ukládán za více spáchaných trestných činů.

51. Soud na základě shora uvedených zjištění pečlivě zvažoval, jaký druh trestu obžalovanému uložit. Vzhledem k tomu, že obžalovaný byl výše uvedeným rozsudkem, který v souladu s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 5. 12. 2019, č. j. 14 To 265/2019 - 334, nabyl právní moci dne 5. 12. 2019, odsouzen k trestu odnětí svobody na 30 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 50 měsíců, nepřipadalo s ohledem na rozsah nyní projednávané trestné činnosti již uložení výchovného trestu do úvahy. Na obžalovaného nelze jak již naznačeno pohlížet jinak než jako na osobu zákona a mravů nerespektující, která se v případě vzniklých následků tyto snaží přenést na jiného nebo se jich jinak zbavit, když především sám sebe považuje za nedotknutelného. Právě z výše rozvedených důvodů charakterizující jak trestnou činnost obžalovaného, tak jeho osobnostní vybavení má soud za to, že je v tomto případě opět nutné reagovat na porušení zákona ze strany obžalovaného důrazně, tedy nepodmíněným trestem odnětí svobody, a to právě proto, že je dle soudu jako jediný schopný obžalovanému alespoň trochu osvětlit nepřipustnost jeho chování.

52. Výměru trestu, který byl ukládán za trestný čin spáchaný výše uvedenými dílčími útoky dílem samostatně dílem ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku pak soud s ohledem na okolnosti případu a přitěžující okolnosti v polovině zákonné sazby, tedy v délce trvání pěti let. Tato výměra je odpovídající rozsahu trestné činnosti, když se vždy jednalo o rozsáhlou trestnou činnost, trvající delší dobu, páchanou ve spolupachatelství i samostatně a byla jí způsobena škoda značného rozsahu, která nebyla nijak reparována. Soud proto nevnímá takto vyměřený trest jako nepřiměřeně přísný, ale naopak takto koncipovaný trest považuje za nejnižší možný s přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem případu a k osobě obžalovaného

53. Pro výkon uloženého trestu pak soud zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, neboť nejsou splněny podmínky do zařazení obžalovaného do přísnějšího typu věznice.

54. S ohledem na skutečnost, že trestná činnost obžalovaného [celé jméno obžalovaného] úzce souvisí s jeho podnikatelskými aktivitami, jeví se jako nezbytné uložit obžalovanému ještě trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu pěti let. Uložení tohoto trestu nejenže posílí výchovný účinek trestu, ale nadto bude vůči obžalovanému působit i v rovině preventivní, neboť mu bude účinnou překážkou k opakování trestné činnosti

v době po výkonu trestu odnětí svobody, čímž mu zabraní k přiklonění se k páčání stejné nebo obdobné trestné činnosti jako zdánlivě snadnému zdroji příjmů. Ve výměře trestu se pak projevila nejen závažnost spáchaného jednání, ale především sofistikovaný způsob jejího spáchaní a rovněž doba, po kterou se obžalovaný trestné činnosti dopouštěl, resp. doba, již si vyžádalo vytvoření předpokladů pro spáchaní žalovaných trestných činů.

55. U obžalovaného [celé jméno obžalovaného] soud také neseznal polehčující okolnosti spočívající v doznání a vyjádření lítosti, neboť ten v řízení nevypovídal, tedy neuvedl mimo jiné ani to, že by svého jednání litoval, ani zda a jak jej hodlá reparovat. K posouzení osoby obžalovaného lze uvést jeho předchozí odsouzení z roku 2005, kdy se dopouštěl úvěrových podvodů, tj. opět trestné činnosti majetkového charakteru jako v nyní projednávané věci. Tato zjištění nemohou obžalovanému přitěžovat z procesního hlediska, když již uplynula doba potřebná pro jejich zahlazení a není možné k nim nadále přihlížet. Procesně tedy toto zjištění obžalovanému jako osobě formálně bezúhonné polehčuje. Obžalovanému následně přitěžuje obdobně jako u obžalovaného [celé jméno obžalovaného] doba, po kterou tuto páchal trestnou činnost, množství jednotlivých dílčích útoků na zájem chráněný trestním zákoníkem a že ji páchal pod pohnutkou získat pro sebe rozsáhlé množství finančních prostředků. Podobně jako u obžalovaného [celé jméno obžalovaného] i obžalovanému [celé jméno obžalovaného] výrazně přitěžuje celkový rozsah způsobené škody, a to ve smyslu posuzování závažnosti daného jednání, neboť mimo výše uvedeného se celková výše škody 4.494.871 Kč výrazně přibližuje horní hranici rozpětí pro danou právní kvalifikaci.

56. Soud na základě shora uvedených skutečností důsledně zvažoval, jaký druh trestu má obžalovanému [celé jméno obžalovaného] uložit. Vzhledem k tomu, že obžalovaný je pro účely tohoto rozhodnutí osobou bez záznamu v rejstříku trestů tedy osobou bezúhonnou a jeho podíl na spáchaní trestné činnosti oproti obžalovanému [celé jméno obžalovaného] byl dle názoru soudu menšího rozsahu, lze na něj stále ještě působit trestem výchovného charakteru, který však bude v daném případě již citelným.

57. Výměru trestu, který byl ukládán za trestný čin spáchaný výše uvedenými dílčími útoky dílem samostatně dílem ve formě spolupachatelství podle § 23 trestného zákoníku pak soud s ohledem na okolnosti případu, přitěžující okolnosti a v souladu s návrhem státní zástupkyně vyměřil ve spodní třetině zákonné sazby tj. v délce tří let s podmíněným odkladem na dobu v polovině zákonné sazby, tedy v délce trvání pěti let, tedy trest nejpřísnější možný pro daný druh trestu. Takto uložený trest dle předpokladu soudu bude mít na obžalovaného požadovaný účinek, neboť je z jeho charakteru zřejmé, že se jedná o poslední možnost před přistoupením k trestu represivnímu, jehož uložení jistě není v zájmu obžalovaného a jehož nařízení by se měl sřížet. Tato výměra je přitom ještě odpovídající rozsahu a závažnosti dané trestné činnosti páchané částečně ve spolupachatelství a částečně samostatně a byla jí způsobena škoda značného rozsahu, která nebyla nijak reparována. Na druhou stranu soud rozhodně nevnímá takto vyměřený trest jako nepřiměřeně přísný, ale naopak takto koncipovaný trest považuje za spíše shovívavý, vzhledem k dosavadní bezúhonnosti odsouzeného však odpovídající okolnostem spáchaného trestného činu i jeho rozsahu. Obžalovaného je třeba upozornit, že jakékoliv pochybení ve zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody již nebude moci být posuzováno nijak mírně a shovívavě, neboť trest uložený na samé horní hranici zákonné sazby již nelze korigovat v souladu se zachováním trestu výchovného charakteru a jako takový povede v případě nevedení řádného života k přeměně trestu na trest represivní.

58. S ohledem na skutečnost, že i trestná činnost obžalovaného [celé jméno obžalovaného] minimálně formálně souvisí s jeho podnikatelskými aktivitami, jeví se jako nezbytné uložit také tomuto obžalovanému trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu pěti let. Uložení tohoto trestu nejenže posílí výchovný účinek podmíněného odsouzení, ale vůči obžalovanému [celé jméno obžalovaného] bude ještě výrazněji

prevenčně, neboť mu bude účinnou překážkou k opakování trestné činnosti ve zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody, čímž mu zabraní k přiklonění se k páčání stejné nebo obdobné trestné činnosti jako zdánlivě snadnému zdroji příjmů. Ve výměře trestu se pak i zde projevila nejen závažnost spáchaného jednání, ale především sofistikovaný způsob jejího spáchaní a rovněž doba, po kterou se obžalovaný trestné činnosti dopouštěl, resp. doba, jíž si vyžádalo vytvoření předpokladů pro spáchaní žalovaných trestných činů.

59. Ve vztahu k obžalované právnické osobě DIPOS JČ s.r.o. i právnické osobě B.A.R. s.r.o. pak soud z palety v úvahu přicházejících trestů uvedených v ustanovení § 15 zákona č. 418/2011 Sb. v souladu s návrhem státní zástupkyně volil trest ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) a § 16 zákona č. 418/2011 Sb., tedy trest zrušením právnické osoby. Soud má totiž za to, že při vědomí odpovědnosti právnických osob za způsobenou škodu, jak níže uvedeno, se jedná o zcela přiměřený trest. V daném případě totiž tyto právnické osoby byly využívány toliko k trestné činnosti, podnikatelskou činnost v podstatě nevykonávaly, když v současné době nemá společnost DIPOS JČ ani statutární orgán, který by za ni byl ochoten a schopen jednat, obdobně jako druhá společnost B, která jej sice má, ale jedná se o osobu cizince, zdržující se v zahraničí, která vůči společnosti žádné úkony nečiní. Jiný druh trestu není v tomto případě na místě, neboť takový by nebyl ve své podstatě trestem vymahatelným a účelným.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybný.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 10. března 2020

Mgr. Veronika Novotná
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců Mgr. Zdeňka Pořízka a Mgr. Mileny Vránkové ve veřejném zasedání konaném dne 16. 9. 2020 v trestní věci obžalovaných
narozeneho ..... , trvale bytem ..... adresa pro
doručování ..... narozeneho .....
..... trvale bytem ..... obžalovaných právnických osob DIPOS
JČ, s.r.o., v likvidaci, IČ: 28134893, se sídlem Rybná 716, Praha, a B.A.R., s.r.o., IČ: 25184946,
se sídlem Rybná 716, Praha, projednal odvolání, která proti rozsudku Okresního soudu
v Táboře ze dne 10. 3. 2020, č.j. 6 T 70/2019-1523, podali:

1. obžalovaný

.....
..... adresa pro doručování

2. právnická osoba DIPOS JČ, s.r.o., v likvidaci, IČ: 28134893, se sídlem Rybná 716, Praha

a rozhodl o nich

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek ve vztahu k jeho osobě ve výroku o uložení trestu zrušuje.

Podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu nově rozhodnuto takto:

Obžalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

se při nezměněném výroku o vině pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, dílem ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku

odsuzuje

za tento zločin a sbíhající se přečin podvod podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 9. 7. 2019, č.j. 6 T 79/2018-305, jenž nabyl právní moci dne 5. 12. 2019,

podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku za užití ust. § 43 odst. 2 trestního zákoníku **k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) let a 6 (šest)měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, **na dobu 5 (pět) let.**

Tímto rozsudkem se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 9. 7. 2019, č.j. 6 T 79/2018-305, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

II. Podle § 256 trestního řádu se odvolání právnické osoby DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci, IČ: 28134893, se sídlem Rybná 716, Praha, jako nedůvodné **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný pod body 1. a 2. uznán vinným pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku dílem ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Obžalovaná právnická osoba DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci pod bodem 1. uznána vinnou pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku za užití § 7 zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Výše označených zločinů se měl obžalovaný a obžalovaná právnická osoba DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci dopustit skutky, které pod příslušným číselným označením konkretizovány ve výrokové části napadeného rozsudku.
2. Obžalovaný byl soudem I. stupně odsouzen za výše označený zločin a sbíhající se přečin podvod podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 9. 7. 2019, č.j. 6 T 79/2018-305, jenž právní moci vůči obžalovanému nabyt dne 5. 12. 2019, podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 5 let, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku obžalovanému uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu 5 let. Napadeným rozsudkem zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 9. 7. 2019, č.j. 6 T 79/2018-305, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

3. Obžalovaná právnická osoba DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci odsouzena podle § 16 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, k trestu zrušení právnické osoby.
4. Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě byl napaden odvoláním obžalovaného , které bylo písemně zdůvodněno prostřednictvím jeho obhájce. Proti rozsudku soudu I. stupně bylo taktéž podáno odvolání opatrovnící právnické osoby DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci, a to . Ohledně obžalovaného . právnické osoby B.A.R., s.r.o., IČ: 25184946 rozsudek nalézacího soudu nabytí právní moci.
5. **Odvolání obžalovaného** směřuje do výroku o vině a taktéž i do výroků o uložených trestech.
6. **Důvody odvolání proti skutku uvedenému v bodě 1. výrokové části rozsudku:** V tomto bodě obžaloby soud I. stupně shledává obžalovaného inným společně s obžalovaným a právnickou osobu DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci tím, že v úmyslu vyhnout se úplnému splnění daňové povinnosti společností DIPOS JČ, s.r.o. podával nepravdivá daňová přiznání k dani z přidané hodnoty, v nichž nepravdivě vykazoval na vstupu odpočet DPH na základě fiktivních zdanitelných plnění od společností AUTO REMAX EU, s.r.o., PROFI BEST CARS, s.r.o. a v případech uvedených ve výrokové části rozsudku a dále bez součinnosti s se téže trestné činnosti dopustil ve vztahu ke společnosti Harrington Capital, s.r.o.
7. Nalézací soud odůvodňuje své rozhodnutí o vině obžalovaného v tomto bodě obžaloby v odůvodňující části napadeného rozsudku na straně 6 – 13, v odstavcích 1 – 21. Ihned v prvním odstavci soud konstatuje své přesvědčení, že dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části rozsudku. Z hlediska rozsahu provedeného dokazování je však nutné upozornit na nezákonný postup nalézacího soudu (a to zejména ve vztahu k jednání ke společnosti AUTO REMAX EU, s.r.o.), který ve svém důsledku znamená porušení ústavní zásady nestranného soudu zakotvené v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakožto součásti Ústavního pořádku České republiky. Ve vztahu ke skutku pod bodem 1. výrokové části rozsudku, provedl nalézací soud dokazování prakticky bez výjimky v rozsahu požadavku státního zástupce obsaženého na straně 7. a 8. obžaloby, která se stala podkladem pro jednání v dané trestní věci. Za výslovného souhlasu odvolatele pak mohl soud provést za podmínek § 211 odst. 6 trestního řádu důkaz čtením protokolů o podání vysvětlení osob, které takto svá vysvětlení v přípravném řízení orádným činným v trestním řízení poskytly. Není pochyb o tom, že obžalovaným vysloveným souhlasem se čtením protokolů o podaném vysvětlení přispěl výrazným způsobem k rychlosti řízení před soudem I. stupně a nelze tedy u jmenovaného shledávat důvodů k obstrukcím či průtahům soudního řízení. Proti desítkám důkazů, které nalézací soud realizoval v průběhu konání hlavního líčení ve dnech 9. – 10. 3. 2020 na žádost žalobce, navrhl obžalovaný prostřednictvím svého obhájce u hlavního líčení dne 10. 3. 2020 výslech svědka , jejichž totožnost i adresa pro možnost předvolání byla nalézacímu soudu známa. Dále při předpokládaném odročení hlavního líčení požádal o předvolání svědků

Návrh na doplnění dokazování o doplnění kontrolních hlášení od příslušných správců daně vzal obžalovaný zpět na upozornění soudu, že opisy se nacházejí ve svazku II. spisu. Senát nalézacího soudu návrh právního zástupce obžalovaného na provedení důkazů zamítl. Zamítnutí provedených důkazů ze strany soudu I. stupně znamená, že obžalovanému nebyla dána možnost realizace, byť jediného důkazu. V tomto směru obžalovaným odkazováno na obsah a výklad ust. § 2 odst. 5 trestního řádu. Pokud tedy v trestním řízení bez existence podezření na neodůvodněné průtahy je zamítnut každý návrh obžalovaného na provedení důkazů a takto z jeho návrhu není proveden ani jeden důkaz, je takový postup orgánů činných v trestním řízení včetně soudů postupem v rozporu s ust. § 2

odst. 5 věta třetí trestního řádu, zvláště pak za situace, kdy důkazní materiál opatřený žalobcem představuje bezmála 1 500 stran. Dále pak za situace, kdy je navrhován výslech osob z trestního spisu soudu známých včetně adres pro doručení – týká se svědka [redacted] svědka [redacted]. Přestože v rámci návrhu na doplnění dokazování u hlavního líčení dne 10. 3. 2020 obhájce obžalovaného odůvodnil návrh na výslech svědků [redacted] a [redacted], tedy jejich možnost vyjádření se k montážním pracím pro společnost KEYPACK s.r.o., pokusil se nalézací soud odůvodnit své zamítavé stanovisko na provedení jejich výslechu nepřiléhavým odůvodněním, že jiní zaměstnanci společnosti DIPOS JČ, s.r.o. osobně vykonávající stavební práce uvedli, že na realizovaných stavbách s nimi žádná další společnost nespolupracovala. Ve skutečnosti oba navrhovaní svědci [redacted] se neměli vyjadřovat k žádným „realizovaným stavbám“, ale měli se vyjádřit k montážním pracím pro společnost KEYPACK s.r.o.

8. Samotný obžalovaný [redacted] ve své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že montážní práce ze strany společnosti DIPOS JČ, s.r.o. ve prospěch společnosti KEYPACK, s.r.o. v období června až října 2015 skutečně sjednal. Z počátku krátce na těchto pracích pracovali zaměstnanci společnosti DIPOS JČ, s.r.o. a následně tyto práce prakticky subdodávkou plnili zahraniční zaměstnanci sjednaní osobou [redacted] a dle jeho tvrzení vykonávající práce jménem společnosti AUTO REMAX EU, s.r.o., za cenu vždy o něco nižší, než byla smluvená cena mezi společnostmi DIPOS JČ, s.r.o. a KEYPACK, s.r.o. Toto tvrzení obžalovaného o přenesení realizace montážních prací na tzv. subdodavatelskou společnost, jejíž cizojazyční zaměstnanci práce realizovali, mohli potvrdit obhajobou navrhovaní svědci. Navíc obžalovaným tvrzenou skutečnost potvrzuje i ve spise založený listinný důkaz v podobě zprávy ČSSZ, ze které vyplývá, že ve druhé polovině roku 2015 již společnost DIPOS JČ, s.r.o. neměla dostatek zaměstnanců pro to, aby byli schopni zastat takový rozsah prací pro společnost KEYPACK, s.r.o., kdy navíc zbylí 2 zaměstnanci [redacted] potvrzují, že realizovali práce při opravě silnic. Podle obžalovaného naprosto protiprávní zamítnutí, byť jediného důkazu v jeho prospěch, staví soud I. stupně do pozice „pomocníka veřejné žaloby“, což je nepřípustné.
9. Obžalovaný při návrhu na výslech jím navržených svědků očekával, že se svědek [redacted] ve své svědecké výpovědi vyjádří k jednotlivým obchodním případům mezi společnostmi KEYPACK, s.r.o. a DIPOS JČ, s.r.o., potvrdí rozsah prací, převzetí jednotlivých dokončených montáží a především vyjádří svůj názor na náročnost rozsahu montážních prací z pohledu počtu pracovníků realizujících montáž s přihlédnutím k rozsahu plnění v jednotlivých měsících. Rozsah montážních prací pro společnost KEYPACK, s.r.o. zaměstnanci společnosti DIPOS JČ, s.r.o. (v roce 2015 vyfakturovali odběratelem v nejméně 5 případech), mohl potvrdit ve své svědecké výpovědi svědek [redacted]. Tento svědek mohl rovněž stvrdit správnost účetních dokumentů – faktur a jejich spojení s příslušným objednávkami a dodacími listy. Protože obžalovanému nebylo soudem dovoleno, aby byl proveden výslech svědka [redacted], nemohly být realizovány ani případné navazující důkazy. Obžalovaný tak jako přílohu odvolání zakládá do spisu úplnou dokumentaci 6 obchodních případů v podobě objednávky, protokolu o předání díla a faktury vážící se k obchodním partnerům KEYPACK, s.r.o. a DIPOS JČ, s.r.o. za období citované v obžalobě a odvoláním napadeném rozsudku.
10. K bodu 1. výroku rozsudku týkající se faktur vystavených společnostmi PROFI BEST CARS s.r.o. a Harrington Capital s.r.o. se obžalovaný u hlavního líčení vyjádřil v tom smyslu, že není schopen bez předložení předmětných faktur a posouzení jejich obsahu vyjádřit se k předmětu plnění ze strany těchto společností ve prospěch společnosti DIPOS JČ s.r.o. Pokud by obžalovanému [redacted] byly předmětné faktury předloženy, byl by zcela určitě schopen vyjádřit se k účelu, pro které byly vystaveny, tedy k obchodnímu případu, neboť veškeré faktury v souladu s účetně právními požadavky vždy obsahovaly název stavby nebo zakázky a rozsah skutečně provedených a účtovaných prací a cenu za realizaci zakázky či její části. Skutečnost, že tyto faktury, byť jsou v soudní obžalobě a staly se i součástí výrokové části rozsudku ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

skutečnosti nikdy netvořily obsah trestního spisu, je dle přesvědčení obžalovaného natolik výrazným nedostatkem obžaloby a dokazování v průběhu celého trestního řízení, že tento nedostatek znemožňuje rozhodnutí o vině (či nevině) obžalovaného. Účetních dokladů vystavených společností STAVITELSTVÍ MELICHAR s.r.o. citovaných na straně 2 a 3 výrokové části rozsudku se týká totožná výhrada a absence těchto účetních dokladů v celém trestním řízení. Zde však obžalovaný u hlavního líčení 9. 3. a 10. 3. 2020 dokázal identifikovat služby, za které byly předmětné účetní doklady vystaveny a následně ze strany společnosti DIPOS JČ s.r.o. zaplacený. Skutečnost, že by nedošlo k daným obchodním případům tak, jak popisuje obžalovaný u hlavního líčení, nebyla žádným způsobem prokázána. Obžalovaný považuje za nutné vyjádřit se rovněž k mylnému tvrzení soudu o tom, že svědci – zaměstnanci společnosti DIPOS s.r.o. potvrzují názor soudu, že na realizovaných stavbách s nimi žádná další společnost nespolečně pracovala. Tento názor nalézacího soudu lze zcela jednoznačně vyvrátit např. výpověďmi zástupců obchodních partnerů v níže uvedených případech. Na akci „oprava parkoviště OC KAUFAND Tábor“ a „oprava silnice v Bzincích pod Javorinou“ spolupracovali souběžně na stavbě zaměstnanci společnosti DIPOS Tábor, a.s., IČ: 28216202. Tuto společnost může potvrdit člen představenstva této společnosti

_____ který by zcela jistě i mohl jmenovitě uvést, kteří zaměstnanci dané společnosti na stavbě spolupracovali. Jmenovaný člen představenstva společnosti DIPOS Tábor, a.s., IČ: 28216202 by v rámci své svědecké výpovědi rovněž mohl potvrdit tu skutečnost, že v několika obchodních případech (stejně jako ve vztahu ke společnosti AUTO REMAX, s.r.o., BEST CARS, s.r.o. aj.) obžalovaný jménem společnosti DIPOS JČ, s.r.o. tzv. přeprodal zakázky jako subdodávky. Rovněž na zakázkách ve Slovenské republice v Malaskách, Stupavě, Nitře či Prievidzi, s pracovníky společnosti DIPOS JČ, s.r.o. spolupracovali na stavbě a opravě silnic zaměstnanci společnosti COMS, s.r.o.

11. Pokud se týká faktur společnosti DIPOS JČ, s.r.o., vystavených na společnosti BEST CARS, s.r.o. a STAVEBNICTVÍ MELICHAR s.r.o., pak v předmětu plnění těchto faktur výrazně převažovaly přípravné zemní práce, tedy práce výkopové a případně práce stavební a zednické. Protože se jedná o profese, ve kterých nebylo snadné zajistit pracovníky, pokud tito nebyli kmenovými zaměstnanci, využívala pro tuto situaci společnost DIPOS JČ, s.r.o., externí pracovníky dodávané nejen prostřednictvím _____, ale i prostřednictvím _____ či možnosti konkretizace a vizualizace té, které faktury, by obžalovaný mohl individualizovat obchodní případ a z něj vyplývající finanční nároky zanesené v dané konkrétní faktuře. Absence důkazů v podobě předmětných účetních dokladů, zejména faktur je dána v důsledku odsuzujícího rozsudku nezákonně k tíži obžalovaného, kterému touto absencí důkazů bylo navíc znemožněno právo na řádnou obhajobu a nedodržena zásada férového procesu.
12. **Důvody odvolání proti skutku uvedenému v bodě 2. výrokové části rozsudku:** V tomto bodě je obžalovanému zjednodušeně vytýkáno, že jako statutární zástupce společnosti B.A.R., s.r.o. za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2016 a leden 2017 podal u příslušného správce daně nepravdivá daňová přiznání k DPH, která obsahovala fiktivní plnění vystavené společnosti DIPOS JČ, s.r.o.
13. Obžalovaný _____ u hlavního líčení v rámci své výpovědi uvedl, že někdy v měsíci říjnu 2016 ztratil faktickou kontrolu nad jakýmkoliv a tedy i ekonomickým a účetním stavem obou jmenovaných společností, neboť pro účely údajné kontroly ekonomického stavu obou společností převzal veškerou dokumentaci k těmto společnostem, následně vlastník společnosti B.A.R., s.r.o. pan _____ . Přes tuto skutečnost obžalovaný prakticky vyloučil, že by mezi oběma jmenovanými společnostmi probíhal obchodní vztah uvedený v obžalobě na straně 4., 5. a převzat do výrokové části rozsudku (3. a 4.). Tedy sám poukázal na fiktivnost dokumentů vázících se k těmto, ve skutečnosti nerealizovaným obchodům, o kterých však z důvodu zneprůstřednění veškeré obchodní dokumentace a předání identifikátoru k datové stránce obou jmenovaných společností neměl možný přístup. Soud I. stupně řeší ve svém odůvodnění

rozsudku tuto ekonomicky poměrně složitou a nepřehlednou situaci na straně 14 a z malé části na straně 13 a 15 v odstavcích 22. až 26., tedy prakticky na jedné celé straně a části strany další. Nalézací soud dospívá k právnímu závěru (odstavec 26.), že obžalovanému není kladeno za vinu obžalobou, že by vystavil fiktivní faktury specifikované v bodě 2. výroku rozsudku, nýbrž to, že tyto fiktivní údaje uplatnil v kontrolních hlášeních a daňových přiznáních. Tím, že předmětná kriminalizující daňová přiznání, jak sám ztvrzuje nalézací soud, byla příslušnému správci daně zaslána prostřednictvím datové schránky, a tudíž bez jakéhokoliv identifikačního údaje fyzické osoby realizující odeslání datové zprávy (bez podpisu, elektronického podpisu apod.) mohla být tato činnost, teda uplatnění fiktivních údajů v kontrolních hlášeních a daňových přiznání realizována kýmkoliv, komu byly svěřeny identifikátory k datové schránce v podobě hesla aj. Nalézací soud žádným způsobem neřeší, proč touto osobou nemohl být nikdo jiný z okruhu osob kolem obžalovaného. Ten u hlavního líčení popsal a naprosto logicky odůvodnil situaci, při které potencionálnímu kupci podílů v obou předmětných společnostech poskytl veškeré materiály vážící se ke společnosti s upozorněním na nutnost dodržovat právní povinnosti ke vztahu k daňovým předpisům.

14. Ústavní soud opakovaně ve svých ústavních nálezech zdůraznil, že lze-li v trestní věci dospět na základě provedeného dokazování k několika co do pravděpodobnosti rovnocenným skutkovým verzím, má soud povinnost přiklonit se k té z nich, jež je pro obviněného nejpříznivější. Odkazováno v této souvislosti na nález Ústavního soudu ze dne 26. 11. 2009 sp. zn. III. ÚS 2042/08. Takto situaci právně hodnotí i Nejvyšší soud ČR, například ve svém usnesení 5 Tdo 1230/2016.
15. Nalézací soud žádným způsobem nevyvrací tvrzení (tedy skutkovou verzi) obžalovaného, jen bez opory v důkazech tuto odmítá. Navíc pravdivost popisu situace obžalovaným Starkem u hlavního líčení je podporována i výpovědí svědka , který u hlavního líčení dne 10. 3. 2020 mimo jiné uvedl, že jako osoba účtující za společnost DIPOS JČ, s.r.o. věděl, že obžalovaný chce společnosti DIPOS JČ, s.r.o., B.A.R., s.r.o. prodat a to konkrétně osobě iménem . Dokonce se svědek osobně zúčastnil jednání mezi obžalovaným a , při kterém se dojednávalo předání dokladů k oběma společnostem. Navíc svědkyně , notářka, stvrdila, že si na realizaci převodu vlastnictví společnosti B.A.R., s.r.o., z osoby i na osobu vzpomíná a vše v její notářské kanceláři probíhalo standardně. Byť si s odstupem času vizuálně osobu nevybavuje, je si jistá, že se do notářské kanceláře dostavil a svědkyně ověřila jeho totožnost předepsaným způsobem z předloženého osobního dokladu. Citované svědecké výpovědi zcela jednoznačně potvrzují pravdivost tvrzení obžalovaného u hlavního líčení o úmyslu prodeje obou společností a tím i o realizaci předání obchodní dokumentace včetně identifikátorů k datovým schránkám ke společnostem DIPOS JČ, s.r.o. a B.A.R., s.r.o., osobě což následně vyústilo v převod obchodního podílu společnosti B.A.R., s.r.o.
16. Obžalovaným soudem I. stupně vytýkáno, že v řízení prováděl výlučně ty důkazy, které navrhl ve smyslu § 2 odst. 5 § 180 odst. 2, 3 tr.ř. státní zástupce. Pokud se týká důkazů provedených soudem ve vztahu ke skutkům pod bodem 2. výrokové části rozsudku, pak tyto soud shrnul na straně 14 odůvodnění rozsudku. Ani jeden z konstatovaných důkazů, a to jak v podobě svědeckých výpovědí či listinných důkazů neposkytuje soudu oporu pro to, že to byl právě obžalovaný , který fiktivní údaje uplatnil v kontrolních hlášeních a daňových přiznáních specifikovaných v tomto bodě výroku rozsudku. Nemůže být dáno k tíži obžalovaného, že orgány v přípravném řízení trestním neprovedly důkazy, které by vedly k individualizaci odesílatele kontroly hlášení a daňových přiznání, například v podobě IP adresy počítače, ze kterého byly tyto předměty odeslány, případně jiné markanty individualizace uchované například v samotné přepravované zprávě. Byť nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku na straně 14 uzavírá, že obžalovanému neklade za vinu, že vystavil fiktivní faktury

specifikované v bodě 2. výroku rozsudku (odstavec 26. rozsudku), nemůže být obžalovanému dáno k tíži, že v trestním řízení nebyly předloženy tyto faktury, o kterých se zmínil soud, nebyl jimi proveden důkaz a nemohlo být tak zhodnoceno, zda obsahují podpis obžalovaného či jiný markant, např. v podobě elektronického podpisu. Tato skutečnost by sehrála nepochybně zásadní roli při vyhodnocení otázky, která osoba fakticky uplatnila údaje z těchto faktur v kontrolních hlášeních a daňových přiznáních. Pokud tyto důkazy citované shora nebyly v trestním řízení provedeny a nebyly ani navrženy, neprokázal státní zástupce a následně i soud v tomto bodě obžaloby vinu obžalovaného

17. S ohledem na obsah podaného odvolání obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud po projednání odvolání rozhodl o zrušení rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 10. 3. 2020 sp.zn. 6T 70/2017 a věc vrátil Okresnímu soudu v Táboře k novému projednání a rozhodnutí.
18. **Odvoláním právnické osoby DIPOS JČ, s.r.o., v likvidaci**, IČ: 28134893, se sídlem Rybná 716, Praha, podané prostřednictvím opatrovnice _____ advokátky _____ směřuje do výroku o vině i trestu. Jak už obžalovaná uvedla v průběhu hlavního líčení konaného před soudem I. stupně, posuzování její viny se odvíjelo od posouzení viny obžalované fyzické osoby – _____, který byl v rozhodném období jejím jediným společníkem i jednatelem. Ve vztahu k tomuto obžalovanému dospěl soud k závěru, že používal obžalovanou společnost k tomu, že v daňových přiznáních k DPH za daná zdaňovací období uplatnil nárok na odpočet z plnění, která tato společnost nikdy nepřijala a nikdy nebyla ve skutečnosti realizována, tedy z plnění fiktivních. Tato plnění dokladoval účelově vytvořenými doklady, které však neodpovídají skutečnosti, ale byly vytvořeny pouze za účelem možnosti uplatnit neoprávněné odpočty v daňových přiznáních. Obchodní společnosti zúčastněné na těchto obchodech, dle závěru soudu, spolu nijak reálně neobchodovaly, nezprostředkovaly si provedení práce ani zaměstnance pro jejich provedení. K tomuto závěru dospěl soud I. stupně zejména na základě provedených výpovědí zaměstnanců obžalované, asfaltérů, kteří pro obžalovanou v rozhodném období vykonávali práce na základě pracovních smluv či dohod o provedení práce. Okresní soud si tak protičeří v tom směru, kdy jedním dechem konstatuje, že plnění byla pouze fiktivní, současně tento závěr opírá o výpovědi zaměstnanců, kteří skutečně pro obžalovanou pracovali, což prokazuje fakt, že obžalovaná faktickou činností vyvíjela. Skutečnost, že tyto zaměstnanci (asfaltéři) neměli povědomí o dalších obchodních společnostech, které s obžalovanou spolupracovali, není v jejich pozici nic neobvyklého. Obchodní vedení společnosti spadá do kompetence jednatele a není důvodu, aby jednatel informoval tyto pracovníky o otázkách tohoto vedení. Nevědomost těchto pracovníků ohledně dalších aktivit obžalované neprokazuje fakt, že obžalovaná s dalšími společnostmi nemohla spolupracovat na jiných zakázkách či aktivitách, pro které si zajišťovala zaměstnance od třetích osob. V tomto směru obžalovaný uváděl osobu _____ který měl pro konkrétní zakázky dodávat pracovníky ze zahraničí. Ačkoliv okresní soud vzhledem k této osobě uzavřel, že se nejedná o osobu fiktivní, ale skutečně existující, což bylo potvrzeno i výsledkem _____ ýpověď této osoby, která by mohla do celé věci vnést větší světlo, se soudem I. stupně nepodařilo zajistit. Návrh obhájce obžalovaného _____ o učinění opětovného pokusu za účelem výslechu této osoby byl přímo soudem zamítnut. Obžalovaná proto navrhuje jako důkaz výslech svědka _____
19. Obžalovaná se domnívá, že okresní soud neprovedl všechny potřebné důkazy a na základě toho tak nezjistil úplně skutkový stav věci a tudíž neuložil odpovídající trest, a proto obžalovaná navrhuje, aby Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře zrušil napadený rozsudek v plném rozsahu a věc podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí z důvodu doplnění dokazování.
20. Ve veřejném zasedání konaném dne 17. 6. 2020 poté, co byl obžalovaný _____ a opatrovnice právnické osoby _____ učen o svých právech a průběhu veřejného zasedání, předsedkyně senátu podala zprávu o stavu věci a konstatovala napadený rozsudek.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

21. Obhájce obžalovaného přednesl podané odvolání, tak jak ve formě písemné založeno na čl. 1537 – 1538, 1550 – 1554 trestního spisu a zopakoval stěžejní odvolací důvody. Navrhl, aby s ohledem na nutnost provedení dalších důkazů byl rozsudek soudu I. stupně ve vztahu k jeho klientovi zrušen ve výroku o vině i trestu a věc byla vrácena Okresnímu soudu v Táboře k novému projednání a rozhodnutí. Nad rámec podaného odvolání obhájce obžalovaného uvedl, že obžalovaný vědom si případné složitosti výsledku svědka je toho názoru, že pokud by se jej odvolacímu soudu nepodařilo předvolat a vyslechnout, na jeho osobním výsledku by dále netrval. Obhájce obžalovaného poté dodal, že důkazní návrhy, které se staly přílohou podaného odvolání (čl. 1555 – 1565) jsou navrhovány k provedení jako důkazy. Obhájce dále zmínil, že nemůže předjímat, zda se věc dostane před Okresní soud v Táboře, byť v to pevně věří, proto nechává na úvaze odvolacího soudu, zda tyto důkazy provede on sám.
22. Opatrovnice právnické osoby DIPOS JČ, s.r.o., odkázala na písemné vyhotovení odvolání, které založeno na čl. 1540 – 1542 trestního spisu a dodala, že odvolání směřuje do neúplného dokazování provedeného před soudem I. stupně. Opatrovnice právnické osoby pak odkázala na konečný návrh, který je v odvolání obsažen, tedy v tom směru, aby rozsudek Okresního soudu v Táboře byl zrušen v celém rozsahu, co se týče právě právnické osoby společnosti DIPOS JČ, s.r.o., a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí za účelem doplnění dokazování. K dotazu předsedkyně senátu pak opatrovnice právnické osoby uvedla, že konkrétní důkazní návrh byl uveden již v písemném odvolání, což byl výslech svědka Ten by měl být samozřejmě prováděn před soudem I. stupně.
23. Obhájce obžalovaného ohledně dalších důkazních návrhů požádal o výslech svědků který nebyl vyslýchán v přípravném řízení a !
Co se týče svědka , tak vzhledem k návrhu, který byl učiněn, aby věc byla vrácena soudu I. stupně, navrženo, aby tento soud ještě učinil jeden pokus o doručení a účast tohoto svědka u jednání. Obhájce obžalovaného navrhl provést i důkazy, které jsou uvedeny v příloze podaného odvolání.
24. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, pobočky v Táboře k oběma podaným odvoláním uvedla, že státní zastupitelství se s napadeným rozsudkem ztotožnilo a považuje jej ve všech jeho výrociích za zákonný. Pokud jde o skutková zjištění, ta jsou označována za úplná a správná, učiněná v souladu s ust. § 2 odst. 5 trestního řádu. Pokud nalézací soud odmítl provést obhajobou navržené důkazy, tak nepochybil. Osoby nemají souvislost s projednávanou věcí. Montážní práce pro společnost Keypack, s.r.o., nejsou rovněž předmětem daného řízení. Osoba nebyla přes veškerou snahu orgánů činných v trestním řízení, včetně řízení přípravného, vůbec nalezena a ztotožněna. Obžalovaný, který jediný dle svého vyjádření byl s touto osobou v kontaktu, k ní nepodal žádné informace, podle nichž by bylo možno tuto osobu nalézat. Naprosto shodně je nedostupná také osoba kterou obžalovaný použil pouze jako tzv. „bílého koně“ a tato se v současné době nachází na území cizího státu a s orgány ČR nekomunikuje. Pokud je ze strany obhajoby namítáno, že obžalovanému nebyly předloženy některé prvotní doklady a on se k nim nemohl vyjádřit, pak lze uvést, že tyto doklady neexistují. Obžalovaný je uplatňoval jejich názvem, číslem, datem apod. v kontrolních hlášeníích a daňových přiznáních. Jako takové je však nikdy nepředložil ani správci daně ani policejnímu orgánu. Tyto nebyly nalezeny ani v účetnictví, které obviněný za přítomnosti svého tehdejšího obhájce vydal. Navíc dalším dokazováním bylo bezpečně potvrzeno, že údajní poskytovatelé toto plnění neposkytli, ani toho nebyli schopni. Tento požadavek obhajoby tedy také není vůbec namístě. Námitka obhajoby, že nebylo dostatečně prokázáno, že předmětné úkony (daňová přiznání a kontrolní hlášení) vůči správci daně učinil obžalovaný, je rovněž z pohledu státního zastupitelství nedůvodná. Neexistuje s ohledem na pravidla formální a časové logiky jiná osoba, která by tyto úkony mohla učinit.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

Navíc ve své výpovědi učiněné před soudem toto jednoznačně potvrdil účetní obžalovaného svědek

25. K odvolání obžalované společnosti DIPOS JČ, s.r.o., lze uvést, že nikde, tzn. ani v odsuzujícím rozsudku není tvrzeno, že veškerá plnění vykazovaná společností DIPOS JČ, s.r.o., jsou fiktivní. Jako fiktivní jsou považována pouze ta plnění, která jsou uvedena ve výroku rozsudku. Je zřejmé, že tato společnost jiná plnění prováděla a k tomu sloužili její zaměstnanci. Právě proto do svých daňových přiznání uváděla fiktivní plnění na příjmu, aby snížila svou daňovou povinnost či dokonce vylákala nadměrný odpočet. V žádném případě se tedy nelze ztotožnit s námitkou odvolání, kde je hovořeno o tom, že nalézací soud si protičeří.
26. Z pohledu státní zástupkyně jsou i uložené tresty zákonné. Trest uložený obžalovanému Starkovi je trestem zcela přiměřeným jeho trestní minulosti a závažnosti trestné činnosti. Také trest uložený obžalované společnosti DIPOS JČ, s.r.o., je považován za přiměřený a v daném případě za jedině možný. Rozsudek soudu I. stupně jako celek vyznívá velmi přesvědčivě a je také plně přezkoumatelný. Státní zástupkyně pro průběh veřejného zasedání nevznesla dalších návrhů na doplnění dokazování a navrhla obě podaná odvolání podle § 256 trestního řádu jako nedůvodná zamítnout.
27. Opatrovnicí právnické osoby předloženo ze strany odvolacího soudu usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2019, č.j. 85 Cm 165/2019-29 na č.l. 1440 trestního spisu, stejně tak i úplný výpis z obchodního rejstříku vedeného u Městského soudu v Praze na č.l. 1570 – 1576 trestního spisu s tím, že s obsahem těchto listinných důkazů jsou obeznámeny i ostatní strany řízení, tedy státní zástupkyně a obžalovaný se svým obhájcem. K dotazu předsedkyně senátu opatrovnice právnické osoby uvedla, že název společnosti DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci platí. V obchodním rejstříku je obchodní společnost zapsaná jako v likvidaci a likvidace je nyní přerušena. V současné době se čeká na rozhodnutí trestního soudu.
28. Následně veřejné zasedání přerušeno za účelem porady senátu o důkazních návrzích. Odvolacím soudem rozhodnuto, že dokazování v dané trestní věci bude doplněno. Obhájcem obžalovaného dán souhlas se čtením úředního záznamu svědka . Tento souhlas však není udělen ve vztahu ke svědkovi . Opatrovnicí právnické osoby udělila souhlas se čtením úředních záznamů svědků . Stejně tak učinila i státní zástupkyně. Obhájce obžalovaného sdělil soudu, že adresu svědka bytem . dodá odvolacímu soudu ve lhůtě tří dnů.
29. Následně po tiché poradě senátu předsedkyně senátu konstatováno, že ve smyslu ust. § 216 odst. 1 trestního řádu nebudou prováděny výslechy svědků
Na to veřejné zasedání podle § 219 odst. 1 trestního řádu odročeno na den 27. 8. 2020, a to za účelem doplnění dokazování, výslechů svědků a čtení důkazů listinné povahy.
30. Ve veřejném zasedání konaném dne 27. 8. 2020 po řádném procesním poučení vyslechnuti svědci
31. Z výpovědi svědka _____ vplynulo, že pokud byl vyslýchán na Policii ČR, bylo to v souvislosti s obžalovaným _____ jeho společnostmi, předkládal Policii ČR nějaké listiny v elektronické podobě, ale detaily již už si nevybavuje. V době, kdy podával svědeckou výpověď, pracoval u společnosti Keypack jako jednatel. K navázání vztahů mezi touto společností a společností B.A.R., s.r.o., svědek uvedl, že k tomu došlo někdy v polovině roku 2015, kdy na tuto společnost dostal kontakt od svého účetního, ten věděl, že se hledají lidi na práci, které jako malá firma o dvou lidech v tu chvíli neměli. Společnost DIPOS dělala nějaké nabídky a oni na základě toho nějaké práce od DIPOSU objednávali. V roce 2015 svědek jednal za společnost DIPOS pouze s obžalovaným _____. Jednal s ním jako s vedením této společnosti. Společnost Keypack, s.r.o., má tři společníky, zabývá se průmyslovými obaly, jejich třetí společník je polský státní příslušník a je obchodním ředitelem firmy, která vyrábí plasty. Druhý

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

společník je designer, takže se dělali designy průmyslových obalů, oni je v tom Polsku vyrábí, to bylo to, s čím v roce 2007 začali a dělají to dodnes, k tomu se samozřejmě přidaly další aktivity. K dotazu, co konkrétně firma Keypack dělala pro firmu B.A.R. a pro firmu DIPOS, svědek uvedl, že oni pro ně nic nedělali, oni sami vymysleli takové kovové konstrukce, kterým říkají věže a jedna národní společnost jich u nich objednala hodně (550 v polovině roku 2015) a oni potřebovali lidi na kompletace, takže oni naopak chtěli od nich, aby jim poskytli lidi na práce, na ty kompletace. Firma Keypack má sídlo v Oseku u Rokycan, má tam kovovýrobu, ta dělá nějaké polotovary těchto kovových konstrukcí, ty se z počátku v roce 2015 asi do poloviny roku 2016 dodávaly přímo k zákazníkovi do Žatce a tito pracovníci uvedených společností je tam kompletovali pod vedením jednoho zaměstnance firmy Keypack p. Rysplera. Tyto práce prováděl , který to i organizoval. On byl zástupce společnosti Keypack, byl to jejich zaměstnanec. Všechno ostatní byli zaměstnanci, kteří byli nasmlouváni s p. Přímou organizací prací na místě dělal p. Svědek tam byl v té firmě velmi často, tzn. 1x, 2x týdně, protože v té chvíli to byl pro něj nejvýznamnější zákazník, takže na ty haly s nimi také chodil. Není to tak, že by práce organizoval, to měl na starost jeho podřízený. Pokud byl svědek dotazován, kdo přebíral peníze, služby a dodávky zboží na základě předávacích protokolů a dodacích listů, uvedl, že tohle oni předávali na tom místě, protože tam přijely ty komponenty, ty se na místě smontovaly, předaly se zákazníkovi, na základě toho si p. těmi pracovníky potvrdil, že práce je odvedena, potom si svědek s obžalovaným jenom vyměnili třeba přes e-mail předávací protokol, případně fakturace. Ve finále to kontroloval svědek. Všechny služby a dodávky byly placeny převodem z transparentních účtů firmy Keypack, resp. z jejich účtu korunového. Oni jsou plátcí DPH. Odpočet DPH byl uplatněn. Pokud jsou svědkovi předestřena jména , tak svědek zná pouze toho posledního, je to jejich účetní externí firma, pokud se to dá takto říci. zpracovával účetnictví pro společnost Keypack. Pokud svědek dotazován, zda se podíleli na obchodních aktivitách společnosti B.A.R., s.r.o., tak uvedl, že ne, oni zpočátku tu společnost ani neznali, ale po nějaké době spolupráce s firmou DIPOS, svědka obžalovaný požádal, že budou fakturovat za svou druhou společnost B.A.R., které byl také jednatelem. Oni v tom neshledali nic, s čím by měli nějaké problém, dokonce mají obchodního ředitele, který to dělá na živnostenský list, p. který jim i ty firmy, se kterými spolupracují, prověřuje, ten také nepřišel s ničím, proč by firma Keypack s takovou společností neměla spolupracovat, takže ta spolupráce volně pokračovala, ale už to nebyly faktury od firmy DIPOS, ale faktury od firmy B.A.R. Pokud svědek dotazován, zda na výzvu orgánů policie zasílal policejním orgánům nějaké objednávky, předávací protokoly, faktury, tak uvedl, že ano, má pocit, že vše dávali na flash disk, kde byly všechny tyto dokumenty, stejně tak, jak už byly předtím předány Finančnímu úřadu v Táboře. Mimo období, o kterém svědek hovoří, nebyla nikdy jiná spolupráce s obžalovaným firmou B.A.R., firmou DIPOS. Ta spolupráce začala v roce 2015, prolínala se těmito dvěma firmami a končila někdy ve druhé polovině roku 2016. Ani předtím, ani potom žádnou jinou spolupráci nenavázali. Dá se říci, že ze strany společnosti Keypack všechno proběhlo ve spolupráci s obžalovaným v pořádku. Ta spolupráce potom samozřejmě skončila, takže logicky se nabízí otázka proč. Byla tam určitá nespokojenost s kvalitou prací nebo s dodaným počtem lidí pro kompletace, ale ono už se také u firmy Keypack spousta věcí změnila, byl získán užitečný vzor a patent, začali si věci dělat úplně jinak, rozvinula se kovovýroba, lakovna, takže de facto už je ani tolik nepotřebovali. Platby a všechno proběhlo v pořádku. K dotazu obhájce obžalovaného svědek uvedl, že všechny dokumenty, které firma Keypack předložila orgánům policie, které dokladují jejich spolupráci se společností DIPOS, odrážejí reálné obchodní případy. Společnost Keypack dodala společnosti DIPOS výkresovou dokumentaci, ona na základě toho nabídla, oni to oficiálně objednali, ty objednávky a dokumenty jsou založeny, na základě toho to oni udělali, předávacími protokoly to bylo předáno a potom následně těmi společnostmi vyfakturováno. K dalšímu dotazu obhájce obžalovaného svědek uvedl, že složit jednu věž, pokud se dostane z kovovýroby, trvá 8, 10, 12 i 16 hodin, protože jsou to různé typy

konstrukcí, různě složitě, takže určitě minimálně nějakých 6-7 lidí na tom vždy muselo pracovat. Na práci se podíleli oni i jako jednatelé, ale přímo na místě, nebo později u nich ve skladech p. minimálně dalšími třeba 3-5 osobami – externisty, protože firma Keypack tehdy nikoho neměla. Svědek dále uvedl, že práce vykonávali lidé mluvící česky, domnívá se, že tam byli i nějací Ukrajinci.

32. Z výpovědi svědka vyplynulo, že v dané trestní věci nikdy nebyl vyslýchán orgány policie, vůbec neví, o co jde. Pokud byl dotazován, zda někdy pracoval pro společnost DIPOS, popřípadě B.A.R., uvedl, že ne. Svědek je povoláním dělník, opravuje silnice. Nyní pracuje u firmy KOLAS, dříve pracoval u firmy VAKUSTAV a potom u RENETRY. U jiných společností nepracoval. Pokud svědek dotazován, zda si jej najímala na dohodu o provedení práce jiná společnost, tak uvedl, že to asi ne. Svědek potvrdil, že zná přítomného , a to , pracoval pro něho, jednalo se o asfalty, výspravu výtluhu a asfaltových nerovností. Tuto práci dělal, když byl zaměstnaný u VAKUSTAVU, takže jakoby u té RENETRY, a obžalovaný tam jakoby pracoval taky. Nebo jestli si s majitelem RENETRY a VAKUSTAVU dohazovali mezi sebou kšefty. Obžalovaný jim sháněl práci na auto s těmi asfalty. Za provedenou práci svědek dostával normálně výplatu, vyplácela jej firma VAKUSTAV a potom RENETRA. Pokud svědek dotazován, jak dlouho vykonával činnost v souvislosti s obžalovaným: tak uvedl, že rok byl u VAKUSTAVU a dva roky u RENETRY. Pracoval tam s ním kolega, je to Čech a je z Chýnova. U VAKUSTAVU pracoval spolu s osobami, které měly jinou národnost, byli tam Ukrajinci. Tyto osoby pracovaly na pozici dělníků. Nešlo jen o práci na silnici. Když nebyla práce na asfaltech, tak chodili třeba pomáhat zedníkům, nebo dělali obruby apod. K dotazu obhájce obžalovaného svědek uvedl, že bohužel neví, zda se v období před pěti lety zúčastnil nějakých prací na montáži kovových konstrukcí nazývaných věže a zda to bylo v areálu společnosti Keypack.
33. Se souhlasem stran řízení podle § 211 odst. 6 trestního řádu přečten úřední záznam o podaném vysvětlení na č.l. 104-105 trestního spisu. Z něho vyplývá, že po náležitém procesním poučení využil svého práva a ve věci nevyprávěl.
34. V souladu s ust. § 213 odst. 2 trestního řádu přečteny odvolacím soudem důkazy listinné povahy. Ze spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 6 T 79/2018 rozsudek ze dne 9. 7. 2019, č.j. 6 T 79/2018-305 a usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře ze dne 5. 12. 2019, č.j. 14 To 265/2019-334. Čteny údaje z aktuálního opisu rejstříku trestů obžalovaného na č.l. 1569. Čten dále úplný výpis z obchodního rejstříku vedeného u Městského soudu v Praze odd. C. vložka 269703 na č.l. 1570-1576 trestního spisu, dále usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2019, č.j. 85 Cm 165/2019-29 na č.l. 1440 trestního spisu. Přečten obsah listin, které založeny na č.l. 1555-1565 trestního spisu, které mají dokladovat obchodní spolupráci mezi firmou Keypack s.r.o. a společností DIPOS, spol. s r.o. Jedná se o objednávky firmy Keypack, s.r.o., protokoly o předání a faktury – daňové doklady firmy DIPOS JČ s.r.o.
35. V souladu s ust. § 213 odst. 1 trestního řádu předloženy stranám řízení k nahlédnutí další listinné důkazy, které dokladují úhradu dluhu obžalovaného poškozenému (č.l. 1583 a násl.). Procesní formou provedeno jako důkaz dále usnesení ze dne 27. 2. 2020, č.j. 040 EX 3737/17-119 na č.l. 1584 – 1585 trestního spisu, smlouva o úschově na č.l. 1586 – 1589, prohlášení o pravosti podpisu na č.l. 1590, dále doklad UniCredit bank na č.l. 1591, další prohlášení o pravosti podpisu na č.l. 1592 – 1593, dohoda o úhradě dluhu na č.l. 1594 – 1596 a další prohlášení o pravosti podpisu na č.l. 1597 – 1601.
36. Obžalovaný se k provedeným důkazům vyjádřil v tom směru, že dluh zaplatil, nařízení soudu splnil, více se k tomu nemá co vyjádřit. Opatrovnice právnické osoby se nikterak k provedeným důkazům nevyjádřila.
37. Poté, co bylo prohlášeno dokazování v rámci veřejného zasedání za skončené, obhájce obžalovaného odkázal na písemně zpracované odvolání, které přednesl u předchozího

veřejného zasedání. S ohledem na doplněné dokazování obhájce zdůraznil ke skutku pod bodem 1) vážícího se k údajně nesprávným a fiktivním fakturám vystavených společností DIPOS JČ s.r.o. na společnost AUTO REMAX EU s.r.o., kdy z obžaloby, tak z vyjádření státní zástupkyně u předchozího veřejného zasedání vyplynulo, že tato považuje tyto faktury za nesprávné, neodpovídající realitě, obhájce odkázal na výpověď svědka , který jako zástupce společnosti Keypack potvrdil, že pro společnost Keypack dodávala společnost DIPOS JČ s.r.o. v předmětném období roku 2015 zaměstnance, přičemž z listinného důkazu, který byl proveden před nalézacím soudem, z evidence zaměstnanců úřadu sociálního zabezpečení vyplývá, že v daném období společnost DIPOS JČ, s.r.o., neměla více jak dva zaměstnance a musela tedy ve shodě s výpovědí obžalovaného a jeho tvrzením doplňovat tyto zaměstnance externími zaměstnanci, kteří prováděli práce ve prospěch společnosti Keypack, s.r.o. Finanční rozsah těchto prací je prokázán listinnými důkazy, které provedl odvolací soud, stvrzujícími, že k těmto pracím skutečně došlo, tudíž tento obchodní případ byl naprosto reálný. Obhájce odkázal v této souvislosti na obsah usnesení Nejvyššího státního zastupitelství sp. zn. 2 NZT 7/2014. Obhájce zmínil, že dle jeho přesvědčení státní zástupkyně žádným způsobem neprokázala, pokud zpochybňuje předmětné faktury společnosti AUTO REMAX EU, s.r.o., že by tyto svou výší měly neodpovídat realitě zaplacených služeb ze strany společnosti DIPOS JČ, s.r.o., a už žádným důkazem neprokázala v celém trestním řízení, jaký byl rozdíl mezi údaji na uvedených fakturách, které považuje za nesprávné, rozdíl oproti těm, které by ve skutečnosti jako správné podle jejího tvrzení měly být učiněny. Usnesením Nejvyššího státního zastupitelství a ostatní judikaturou Nejvyšších soudů nebyl zjištěn rozdíl mezi cenou, která byla případně ovlivněním nesprávného účetního dokladu zaplacená, a cenou, která ve skutečnosti zaplacená měla být. Nelze proto shledat obžalovaného vinným ze spáchání skutku týkajícího se faktur společnosti AUTO REMAX EU, s.r.o.

38. Obhájce je dále přesvědčen, že žalobce neunesl důkazní břemeno ve vztahu ke skutku pod bodem 2) obžaloby, kdy nebylo prokázáno, že poté, kdy se obě společnosti DIPOS JČ, s.r.o., a společnosti B.A.R., s.r.o., dostaly z faktické dispozice obžalovaného , že měl jakýkoli podíl na vystavování faktur mezi těmito společnostmi. Samozřejmě si je obhájce vědom a zdůrazňuje, že trestný čin ve smyslu § 240 trestního zákoníku je úmyslným trestným činem, což v žádném případě ve vztahu k jeho klientovi prokázáno nebylo. Oba dva skutky tedy budou muset být vypuštěny. V podaném odvolání obhájce navrhoval zrušení rozsudku Okresního soudu v Táboře a jeho vrácení nalézacímu soudu k dalšímu projednání a rozhodnutí. Na tomto závěru trvat nemůže, protože si je plně vědom toho, že odvolací soud možná i nad rámec svých obvyklých povinností doplnil dokazování u veřejného zasedání a svým způsobem nahradil činnost soudu nalézacího.
39. Z důvodů výše uvedených proto obhájce navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek ve vztahu k obžalovanému a pokud jej shledá vinným v případě skutku pod bodem 1) týkající se společností PROFI BEST CARS, Harrington Capital, s.r.o., a Stavitelství Melichar, s.r.o., aby nově rozhodl odsuzujícím rozsudkem a uložením trestu. Úvahu o případném uložení trestu považuje obhájce za mimořádně důležitou, a to proto, že dne 22. 7. 2020 byl přijat zákon č. 333/2020 Sb., kterým se mění jak trestní zákoník, tak trestní řád. V tomto zákoně, který byl ve Sbírce zákonů uveden v srpnu a tudíž vzhledem k závěrečným a přechodným ustanovením nabývá účinnosti až 1. 10. 2020, došlo k posunutí hranice škody, kdy spodní hranice značné škody je stanovena na částku 1 000 000 Kč a spodní hranice škody velkého rozsahu pak činí 10 000 000 Kč. Odvolací soud tedy bude rozhodovat za situace, kdy tento zákon je již platný, avšak dosud nenabyl účinnosti. Obhájce je přesvědčen, že soud musí obsah již platného zákona reflektovat ve svém případném rozhodnutí, pokud k němu dojde. Obhájce je dále přesvědčen, že soud také musí přihlídnout k ust. § 39 odst. 3 trestního zákoníku, kde se hovoří o tom, že soud musí při ukládání trestu zohlednit i změnu situace. Při této úvaze, kterou obhájce přednáší pak za situace, že soud uzná byť zčásti vinným

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

obžalovaného , s přihlédnutím k ust. § 39 odst. 3 trestního zákoníku, je proto navrhováno uložení souhrnného trestu, byť výrazného, ale ještě jako trestu podmíněně odloženého s případně stanoveným dohledem ve smyslu § 84 trestního zákoníku, případně s uložením přiměřeného omezení či uložení přiměřené povinnosti ve zkušební době, pokud by jejich uložení uznal odvolací soud za nutné. Tento návrh podmíněného trestu je činěn i s vědomím té skutečnosti, že soud bude rozhodovat bezpochyby o trestu. Bude rozhodovat o trestu souhrnném za sbíhající se trestný čin, kdy v předchozí věci obžalovaný i za cenu prodeje své nemovitosti, uhradil poškozenému bezezbytku škodu a vyrovnal veškeré své závazky vůči soudu. Obhájce činí tento návrh i s vědomím té skutečnosti, že pokud k projednávané činnosti se váže jakékoli teritoriální prostředí Jihočeského kraje a především Tábořska, obžalovaný opustil tento region, zdržuje se v Severomoravském kraji a pokud by měla být jakýmsi průvodním znakem vytýkané trestné činnosti, pro kterou stojí před soudem, jeho podnikatelská aktivita, této obžalovaný zanechal a svou další pracovní kariéru zaměřuje spíše do trenérské činnosti ve sportovním odvětví kopané. Tyto všechny skutečnosti obhájce vedou k tomu, že došlo v průběhu doby ke změně situace, a pokud bude soud rozhodovat odsuzujícím rozsudkem, je namísto obžalovanému uložit toliko trest podmíněně odložený.

40. Opatrovnice právnické osoby odkázala na písemně vyhotovené odvolání, stejně tak i na svou závěrečnou řeč před soudem I. stupně, kdy právnická osoba, která má sice právní subjektivitu, je osobou pouze fiktivní, vázanou na osobu fyzických osob existujících, tzn. v tuto chvíli na osobu obžalovaného . Opatrovnice právnické osoby odkázala na závěrečnou řeč obhájce obžalovaného, který se k této fyzické osobě vyjadřoval. Opatrovnice právnické osoby projevila souhlas s tím, že dokazování bylo odvolacím soudem provedeno až v nadstandardním rozsahu a navrhla, aby odvolací soud v dané věci rozhodl a nevracel věc k rozhodnutí soudu I. stupně.
41. Státní zástupkyně v plném rozsahu odkázala na své vyjádření, které učinila ve veřejném zasedání dne 17. 6. 2020.
42. Odvolací soud přezkoumal z podnětu odvolání obžalovaných a právnické osoby DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci podle hledisek uvedených v § 254 odst. 1 trestního zákoníku zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž oba odvolatelé podali odvolání. Přezkoumal také správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo. Přitom také přihlížel k tomu, zda řízení nebo rozsudek samotný netrpí vadami, které podanými odvoláními nebyly vytýkány. Učinil poté následující zjištění a závěry.
43. Odvolací soud zjistil, že v řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, nedošlo k porušení ustanovení trestního řádu, řízení jako takové není stíženo vadami nebo nedostatky, které by měly vliv na věcnou správnost rozhodnutí. V řízení bylo postupováno v souladu se stěžejními ustanoveními trestního řádu, a to včetně těch, které mají zajistit právo obžalovaného . i obžalované právnické osoby DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci na jejich obhajobu. Obžalovaný byl v řízení zastoupen obhájcem, který byl zvolen na základě plné moci. Právnická osoba DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci byla v řízení zastoupena opatrovníci, a to na základě usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 13. prosince 2018 č. j. 5 Nt 324/2018-11 (č.l. 19 trestního spisu). V dané trestní věci bylo zcela správně rozhodováno senátní formou. Tak jak se podává ze spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 6 T 70/2019, Okresní soud v Táboře ve věci konal řádně a při respektování zákonných lhůt hlavní líčení v několika nařízených termínech. Odvolací soud připomíná, že předmětem tohoto hlavního líčení bylo projednání obžaloby Okresního státního zastupitelství v Táboře ze dne 11. 7. 2019 č.j. ZT 317/2018-81, kterou vinění ze spáchání trestné činnosti obžalovaný právnická osoba DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci, ale taktéž i obžalovaný a další obžalovaná právnická osoba B.A.R., s.r.o. Odvolací soud znovu opakuje, že ohledně obžalovaného a obžalované právnické osoby B.A.R., s.r.o. napadený rozsudek nabyl právní moci. Zjištěno dále bylo, že v průběhu hlavního líčení bylo ze strany

Okresního soudu v Táboře zcela nesporně poskytnuto oběma odvolatelům dostatek prostoru jednak vyjádřit se ke všem skutečnostem kladeným jim za vinu a k důkazům o nich, v ostatních směrech pak procesní soud plně šetřil jejich zákonem zakotvená práva. Lze tedy tvrdit, že řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, lze považovat za bezvadné, pokud jde o práva odvolatelů na jejich obhajobu. Ze strany procesního soudu byla v potřebné míře respektována ustanovení trestního řádu, jimiž se toto právo zajišťuje. Odvolací soud konstatuje, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, netrpí vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a které by v negativním slova smyslu byly způsobilé ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Ze strany odvolacího soudu nebyly tedy zjištěny žádné vady, na základě kterých by byl odvolací soud nucen zrušit napadený rozsudek z důvodu konkretizovaných v ust. § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř.

44. Pokud se má odvolací soud vyjádřit k šíři a dostatečnosti provedeného dotazování, je toho názoru, že Okresní soud v Táboře provedl v rámci hlavního líčení dokazování v potřebném rozsahu, přičemž v jeho průběhu respektoval zásady ústnosti (§ 2 odst. 11 tr.ř.) a bezprostřednosti (§ 2 odst. 12 tr.ř.) a vytvořil si tak odpovídající důkazní rámec pro věcně správné a spravedlivé meritorní rozhodnutí o vině obžalovaného a obžalované právnické osoby DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci. Předně v průběhu hlavního líčení dne 9. 3. 2020 vyslechl obžalovaného za podmínek daných § 207 odst. 2 tr.ř. přečetl výpověď spoluobžalovaného, se souhlasem stran řízení přečetl v souladu s ust. § 211 odst. 6 tr.ř. úřední záznamy o podaném vysvětlení svědků, jejichž jména jsou uvedena na str. 1504-1505 trestního spisu. V tomto hlavním líčení bylo dále provedeno nepřeborné množství důkazů listinného charakteru, jejichž specifikace je uvedena na č.l. 1505-1506 trestního spisu. V hlavním líčení konaném dne 10. 3. 2020 vyslechnuta svědkyně a svědci. Ze strany obhájce obžalovaného vzneseny návrhy na doplnění dokazování. Požadován výslech svědka. Tyto důkazní návrhy byly ze strany procesního soudu zamítnuty. Tento svůj postup zdůvodnil Okresní soud v Táboře v odůvodňující části napadeného rozsudku na jeho straně 7 odst. 4. I přesto, že některé důkazní návrhy byly ze strany soudu I. stupně zamítnuty, lze z pohledu odvolacího soudu rozsah provedených důkazů, který byl ve věci Okresním soudem v Táboře shromážděn, považovat s ohledem na to, co bylo odvolacím soudem zjištěno v rámci dokazovacího procesu provedeného v rámci veřejného zasedání, za zcela postačující pro rozhodnutí o vině obžalovaného a vině obžalované právnické osoby DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci. Lze tedy tvrdit, že Okresní soud v Táboře splnil svoji povinnost, která je mu uložena v ust. § 2 odst. 5 tr.ř. Odvolací soud tedy může konstatovat, že shora označené důkazní prostředky, které odpovídajícím způsobem konkretizovány v odůvodňující části rozsudku soudu I. stupně, představovaly dostatečný podklad, na jehož základě mohl již soud I. stupně ve věci učinit spolehlivé skutkové závěry ve vztahu k oběma odvolatelům.
45. Pro zjištění skutkového stavu, o němž nevznikají důvodné pochybnosti, bylo tedy nezbytné již v řízení před soudem I. stupně pečlivě vyhodnotit důkazní hodnotu a sílu jednotlivých provedených důkazů, přičemž v uvedeném směru nelze Okresnímu soudu v Táboře vytknout jakékoliv pochybení. Veškeré důkazní prostředky, které Okresní soud v Táboře procesně přijatelnou formou provedl v hlavním líčení, posuzoval zcela v souladu s postupem upraveným v § 2 odst. 6 trestního řádu, kdy tyto hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, což je nutno považovat za metodu stěžejní, ostatně zákonem předpokládanou právě v ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Tato metoda je zásadní pro zvážení, které důkazy soud provede, případně, zda a nakolik se jeví nezbytným stav dokazování doplnit z hlediska dosažení základního cíle, tedy zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí orgánu činného v konkrétním stádiu trestního řízení. Samotné hodnocení důkazů pak musí být provedeno z hlediska závažnosti důkazů, které spočívají ve vyloučení nepodstatných důkazů,

nebo důkazů takové povahy, z nichž není možno získat žádné relevantní poznatky a důkazy je dále nutno posuzovat i z hlediska zákonnosti. Provedené důkazy je žádoucí pak podrobit preciznímu hodnocení z hlediska jejich věrohodnosti a pravdivosti a to na základě analýzy jednotlivých důkazních prostředků, které vyvstaly jak ze samotného konkrétního důkazu, tak při hodnocení ve vztahu k důkazům dalším. Zásada hodnocení důkazů ve smyslu ust. § 2 odst. 6 trestního řádu je vybudována na vnitřním přesvědčení všech orgánů činných v trestním řízení, není v žádném případě projevem jakési libovůle nebo svobody takového orgánu, ale musí být striktně vytvořena na přísně logickém základu, který se opírá o právní vědomí a hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných vazbách, pochopitelně s přihlédnutím ke všem okolnostem konkrétního případu. Za situace, kdy je takovéto vyhodnocení všech relevantních důkazů obsaženo v odůvodňující části napadeného rozhodnutí, není možno označit hodnocení důkazů za chybné, není pak potřebné opakovaně provázet jednotlivé důkazy. Z pohledu odvolacího soudu provedl Okresní soud v Táboře hodnocení důkazů řádným způsobem, své hodnotící úvahy a jejich výsledky pak vyjádřil v dostatečně podrobném a přiléhavém odůvodnění rozsudku, vyhovující všem požadavkům ust. § 125 trestního řádu, na které lze proto prakticky odkázat, neboť je v něm v dostatečné míře prezentován obsah provedených důkazů, je v něm zřetelně a naprosto výstižně vyloženo, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a především, o které důkazy své rozhodnutí opřel, i z jakých důvodů shledal za zcela vyvrácenou obhajobu obžalovaného právnícké osoby DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci.

46. I přes shora označené stanovisko odvolacího soudu tento dospěl k závěru, že pokud má být v dané trestné věci zachováno pravidlo féř procesu, je nutno zareagovat především na požadavek obžalovaného na výslech osob, které k jeho návrhu nebyly realizovány před soudem I. stupně. Odvolací soud proto procesní formou provedl osobní výslech svědka – jednatele společnosti KEYPACK, s.r.o. a svědka . Přčetl v souladu s ust. § 211 odst. 6 trestního řádu obsah úředního záznamu o podaném vysvětlení ze strany Z přílohového spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 6 T 79/2018 přčetl pravomocné meritorní rozhodnutí, připomněl dále i obsah aktuálního opisu rejstříku trestů obžalovaného a provedl čtením i další listinné důkazy obsažené na č.l. 1555 – 1565, které dokladují obchodní spolupráci mezi společností DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci a firmou KEYPACK s.r.o. a ostatní listiny, které jsou specifikovány na straně 5 – 6 protokolu o veřejném zasedání ze dne 27. 8. 2020, mezi něž patří i listiny, které dokladují, že obžalovaný uhradil poškozenému škodu, kterou způsobil svým podvodným jednáním v předchozí trestní věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 6 T 79/2018. Co se týče obsahu svědeckých výpovědí provedených v rámci odvolacího řízení a obsahu všech důkazů listinné povahy, odkazuje odvolací soud v dalším na předchozí pasáže svého rozhodnutí, kde se těmito důkazy zabývá. Odvolací soud v této pasáži svého rozhodnutí nepovažuje za nutné jím provedené důkazní prostředky z hlediska obsahového proto znovu opakovat.
47. Ve veřejném zasedání konaném dne 17. 6. 2020 pak odvolací soud stejně jako soud procesní odmítl návrh obžalovaného a obžalované DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci realizovat výslech svědků a , neboť první z označených svědků žije mimo území ČR, a to v Rumunsku a s orgány činnými v trestním řízení od jeho počátku nekomunikuje, osoba dalšího svědka nebyla doposud ztotožněna, lze mít pochybnosti o tom, zda osoba svědka vůbec reálně existuje.
48. Pokud po provedeném dokazování v rámci veřejného zasedání, kterým odvolací soud navázal na dokazovací proces Okresního soudu v Táboře, hodnotil veškeré provedené důkazy podle zásad daných ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy hodnotil důkazy, které byly provedeny před soudem I. stupně a taktéž i důkazy, které provedl on sám v rámci veřejného zasedání, dospěl ke stanovisku, že nově provedené důkazy před odvolacím soudem nemohou zvrátit správnost

skutkových závěrů soudu I. stupně. Provedené důkazy v rámci veřejného zasedání, ať už jde o výslechy svědků nebo důkazy listinné povahy, nepřiměly odvolací soud ke korekci závěrů o vině obžalovaného a obžalované právnické osoby DIPOS IČ, s.r.o. v likvidaci. Odvolací soud v této souvislosti připomíná, že výpověď svědka ohledně montážních prací, které prováděli pracovníci DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci pro společnost KEYPACK s.r.o. nejsou předmětem daného trestního řízení. Listiny předložené svědkem pouze dokladují, že mezi výše označenými společnostmi proběhla v roce 2015 obchodní spolupráce. Obžalovaným předložené objednávky, popř. faktury a další listiny nejsou v žádném případě číselně totožné s těmi, které jsou specifikovány v podané obžalobě, označené jako fiktivní, respektive neodpovídající plnění, které obžalovaný deklaroval. Z výpovědi svědka nebylo zjištěno nic významného, co by mělo zásadnějšího vlivu na správné skutkové závěry, které ve věci učinil Okresní soud v Táboře.

49. Dle názoru odvolacího soudu skutkový stav rozvedený pod bodem 1. a 2. napadeného rozsudku vztahující se k osobě obžalovaného a skutek rozvedený pod bodem 1. ve vztahu k obžalované právnické osobě DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci plně odpovídá zjištěné důkazní situaci. Odvolací soud je přesvědčen, že obhajoba obžalovaného byla bezpochyby vyvrácena provedenými důkazy. Nelze přijmout jeho tvrzení a konstrukce, spočívající v tom, že pokud by faktury, které označeny v obžalobě, byly orgánům činným v trestním řízení k dispozici, měl by možnost se k nim vyjádřit. Pokud však tyto faktury nikdy nebyly v průběhu trestního řízení provedeny jako důkazy, nemá se obžalovaný k čemu vyjadřovat a je toho názoru, že bylo povinností právě orgánů činných v trestním řízení tyto důkazy zajistit, aby mohl uplatit své právo na obhajobu a každý z těchto důkazů mohl okomentovat. Připomínky obžalovaného k nezajištění potřebných listinných důkazů, kterými by mohl prokázat svoji nevinu, si dovoluje odvolací soud tvrdit, že tyto doklady vůbec neexistují, obžalovaný takového doklady uplatňoval pod příslušným názvem, číslem, datumem apod. v kontrolních hlášeních a daňových přiznáních, jako takové je však fyzicky nikdy nepředložil ani správci daně, ani policejnímu orgánu. Takovéto doklady nebyly pak nalezeny ani v účetnictví, které obžalovaný za přítomnosti svého tehdejšího obhájce pro účely trestního řízení vydal. Provedeným dokazováním tak bylo bezpečně potvrzeno, že údajní poskytovatelé plnění, které obžalovaný deklaroval, toto vůbec neposkytli, ani toho nebyli schopni. Takovýto požadavek na zajištění důkazních prostředků je zcela irrelevantní. Další stěžejní námitka obžalovaného že nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že předmětné úkony, tedy daňová přiznání a kontrolní hlášení vůči správci daně učinil právě on sám, je z pohledu soudu odvolacího zcela nedůvodná. Tak jak trefně zmínila intervenující státní zástupkyně v průběhu veřejného zasedání, opravdu neexistuje s ohledem na pravidla časové a formální logiky zcela jiná osoba, jak se to snaží tvrdit obžalovaný která by tyto úkony mohla učinit. Ostatně to svojí výpovědí potvrdil i účetní obžalovaného , svědek . Odvolací soud dále uvádí, že především obžalovaným je v opravném prostředku neustále opakovaná argumentace, kterou užil již v řízení před soudem I. stupně a tento soud se naprosto dostatečným způsobem s touto argumentací v napadeném rozsudku vypořádal.
50. Odvolací soud zastává stanovisko, že obžalovaný i taktéž i obžalovaná právnická osoba DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci přistupují k hodnocení důkazních prostředků zcela jednostranně, kladou důraz na důkazy, které by jejich vinu měly oslabit, a naopak naprosto přehlížejí důkazy, které mají odpovídající důkazní hodnotu a sílu, a které jsou schopny je po vzájemném vyhodnocení usvědčit z žalovaného trestního jednání. Odvolací soud nepovažuje za nutné cokoli dalšího dodávat, neboť vše podstatné bylo již jednou soudem I. stupně srozumitelně řečeno a stanoveno. Je proto v plném rozsahu odkazováno za zcela vyčerpávající a kvalitní odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterém se procesní soud ke všem namítaným

skutečností, které rozvedeny v opravných prostředcích obžalovaného a DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci, jasně vyjadřuje. Odvolací soud proto uzavírá, že všechny důkazy již v rozsudku soudu I. stupně popsané jednoznačně usvědčují obžalovaného z protiprávního jednání rozvedeného pod body 1. a 2. napadeného rozsudku, v němž spatřován pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku dílem ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a dále i obžalovanou právnickou osobu DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci z jednání v rozporu se zákonem, které pod bodem 1. napadeného rozsudku kvalifikováno jako pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku za užití § 7 zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Odvolací soud nemá k soudem I. stupně užitou právní kvalifikaci naprosto žádných výhrad a může v plném rozsahu odkázat nejen ohledně skutkových zjištění, ale i ohledně užití právní kvalifikace na výklad, který rozveden pod bodem IV. odůvodňující části napadeného rozsudku v odstavcích 42. – 43., 46.

51. Poté, co za zcela správné přijal odvolací soud skutkové závěry soudu I. stupně ve vztahu k odvolatelům obžalovanému obžalované právnické osobě DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci a jím užitou právní kvalifikaci, přezkumné povinnosti v návaznosti na to podrobil i výroky o trestech, které byly oběma odvolatelům soudem I. stupně uloženy. V případě obžalovaného trest koncipován jako souhrnný za podmínek daných § 43 odst. 2 trestního zákoníku a uložen jako trest represivní povahy, trest nepodmíněný, vyměřený podle rozhodné trestní sazby dané § 240 odst. 2 trestního zákoníku v trvání 5 let se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou. Procesní soud rozhodl u obžalovaného taktéž i o nutnosti ukládat trest zákazu činnosti podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností a družstev, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, který stanovil v rozsahu 5 let. V souladu s ukládaným souhrnným trestem Okresní soud v Táboře zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 9. 7. 2019 č.j. 6 T 79/2018-305, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
52. Svě rozhodnutí o potrestání obžalovaného zdůvodnil procesní soud tak, že postupoval podle zásad rozvedených v ust. § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci všech polehčujících a přitěžujících okolností, které lze u obžalovaného dovodit (§ 41 a § 42 trestního zákoníku). Procesní soud neshledal u obžalovaného žádné polehčující okolnosti, neboť se k trestné činnosti nedoznal, tuto popírá, jejího spáchání nelituje, nesnaží se odčinit její následky. Procesní soud poukazuje na závažný způsob jednání obžalovaného a na skutečnost, že mu přitěžuje jak doba, po kterou trestnou činnost páchal, tak značné množství jednotlivých dílčích útoků na zájem chráněný trestním zákoníkem. Obžalovanému dle procesního soudu pak výrazně přitěžuje celkový rozsah způsobené škody, a to i ve smyslu posuzování závažnosti jeho jednání, když vyčísluje celkovou škodu na částku 4 234 199 Kč, která se dle soudu zřetelně přibližuje k horní hranici rozpětí pro danou právní kvalifikaci. Procesní soud dále přičítá obžalovanému, že se trestné činnosti dopustil ze ziskuchtivosti. Poukázáno dále na samotnou osobu obžalovaného, který má zjevnou tendenci k bezohlednému podvodnému jednání.
53. Se všemi těmito stanovisky, které procesní soud v odůvodňující části napadeného rozsudku v oddílu V. jasně označil, a které jej vedly k potrestání obžalovaného v rozsahu shora uvedeném, se odvolací soud naprosto ztotožňuje. Nelze nikterak vytýkat procesnímu soudu, že jako přiměřenou reakci na protiprávní jednání obžalovaného, které nelze nikterak bagatelizovat, přistoupil k ukládání důrazného nepodmíněného trestu v kombinaci s trestem zákazu činnosti.
54. Odvolací soud velmi pečlivě zvažoval, zda trest uložený obžalovanému je zcela přiměřený, zákonný a spravedlivý za situace, kdy si je vědom toho, že zákonem č. 333/2000 Sb., který je platný od 6. 8. 2020 a jeho účinnost nastane od 1. 10. 2020, je nutno ve smyslu § 138 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

restního zákoníku za značnou škodu považovat takovou škodu, která dosahuje částky nejméně 1 000 000 Kč (§ 138 odst. 1 písm. d) restního zákoníku). Za škodu velkého rozsahu pak nutno považovat škodu dosahující částky nejméně 10 000 000 Kč (§ 138 odst. 1 písm. e) restního zákoníku). S ohledem na tento fakt s poukazem na rozsah škody způsobené obžalovaným, tedy částku 4 234 199 Kč a objektivně zjištěnou skutečnost, že obžalovaný v předchozí restní věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 6 T 79/2018 uhradil poškozenému

narozenému 16. 1. 1981, škodu restnou činností způsobenou, je nutno z pohledu odvolacího soudu rest korigovat, tedy zasáhnout do jeho výměry. Odvolací soud tudíž k odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. e) odst. 2 tr.ř. zrušil napadený rozsudek ve vztahu k jeho osobě právě ve výroku o uloženém restu a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr.ř. nově rozhodl o potrestání obžalovaného. I odvolací soud postupoval při ukládání restu obžalovanému podle všech obecných zásad pro ukládání restu, které definovány v ust. § 39 restního zákoníku a stejně tak jako soud procesní se zabýval všemi polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi, které lze obžalovanému přiznat. Při výčtu výhradně přitěžujících okolností, tak jak je specifikoval zcela správně procesní soud, přistoupil odvolací soud taktéž k ukládání restu nepodmíněného, represivního, restu souhrnnému podle pravidel daných § 43 odst. 2 restního zákoníku. Obžalovanému při nezměněném výroku o vině pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) restního zákoníku, dílem spáchaným ve formě spolupachatelství podle § 23 restního zákoníku vyměřen souhrnný rest podle rozhodné restní sazby dané § 240 odst. 2 restního zákoníku v trvání 3 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou. Takovýto rest v kombinaci s opětovně uloženým restem zákazu činnosti podle § 73 odst. 1, 3 restního zákoníku v rozsahu popsáném ve výrokové části rozsudku soudu odvolacího, který stanoven v trvání 5 let, lze považovat za rest zákonný, vyvážený, který jako celek nikterak nevybočuje ze zaběhlých pravidel restáním pro obdobnou restnou činnost. Odvolací soud neshledal žádné zákonné parametry pro ukládání restu výchovné povahy, restu podmíněné odloženému, byť v maximální výměře, jehož uložení se domáhá obžalovaný. Výchovný druh restu nemůže u obžalovaného naplnit účel restu, který je jasně definován restním zákoníkem. Obžalovaný je osobou, která inklinuje k páčání restné činnosti, opakovaně se dopouští jednání podvodného charakteru. Na jeho osobu je tedy nutno působit již restem nepodmíněným, stejně tak i restem zákazu činnosti, neboť je zcela evidentním, že restná činnost obžalovaného úzce souvisí s jeho podnikatelskými aktivitami. Uložení tohoto restu zcela nesporně posílí výchovný účinek restu, bude vůči obžalovanému působit i v rovině prevenční, neboť mu bude účinnou překážkou k opakování restné činnosti v době po výkonu nepodmíněného restu odnětí svobody, čímž mu zabrání v páčání stejné nebo obdobné restné činnosti jako snadnému zdroji příjmů. V samotné výměře se odrazila závažnost spáchaného jednání, ale především zcela sofistikovaný způsob jejího páčání a taktéž i doba, po kterou se obžalovaný restné činnosti dopouštěl, resp. doba, již si vyžádalo vytvoření předpokladu pro spáčání žalovaných restných činů.

55. Pokud jde o potrestání právnické osoby DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci v tomto případě může odvolací soud plně odkázat na příslušné odstavce odůvodňující části napadeného rozsudku, kde se procesní soud touto problematikou zabývá. Odvolací soud proto opakuje, že z možných druhů restů a ochranných opatření, které definovány v ust. § 15 zákona č. 418/2011 Sb. o restní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, procesní soud vhodně přistoupil u obžalované právnické osoby k uložení restu zrušení právnické osoby podle § 16 odst. 1 zák. č. 418/2011 Sb. o restní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. V případě obžalované právnické osoby jde o rest adekvátní, zákonný, který vystihuje společenskou škodlivost jejího jednání. Této právnické osoby bylo zcela zjevně využíváno k restné činnosti, kdy podnikatelskou činnost tato právnická osoba v podstatě nevykonávala, popř. ve zcela omezeném rozsahu, to vše za situace, kdy je objektivně zjištěno, že v současné době nemá právnická osoba DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci ani statutární orgán, který by za ni byl ochoten a

schopen jednat. Jiný druh trestu tak, jak trefně konstatoval procesní soud, není v případě obžalované právnické osoby na místě, neboť takovýto trest by nebyl opravdu ve své podstatě vymahatelným a naprosto účelným. Odvolací soud připomíná, že právní mocí rozhodnutí, kterým byl uložen trest zrušení právnické osoby, vstupuje tato právnická osoba podle ust. § 16 odst. 4 zák. č. 418/2011 Sb. do likvidace.

56. S ohledem na shora uvedené, je tedy patrné, že opravnému prostředku obžalovaného bylo ve vztahu k uloženému výroku o trestu částečně vyhověno, když veškeré jeho námitky, které byly vzneseny proti skutkovým zjištěním soudu I. stupně, byly shledány jako neopodstatněné. Argumentace opravného prostředku obžalované právnické osoby DIPOS JČ, s.r.o. v likvidaci byla taktéž vyhodnocena jako nepřipadná, z tohoto důvodu bylo odvolání právnické osoby vyhodnoceno jako nedůvodné a jako takové podle § 256 tr.ř. zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor dne 16. září 2020

JUDr. Jiřina Roubíčková v. r.
předsedkyně senátu

Radka
Neuwirthová

Digitálně podepsal
Radka Neuwirthová
Datum: 2020.10.26
10:51:38 +01'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

